

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားပွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်ဆန္ဒာမိက

ရွှေပါရမီတောရ

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး

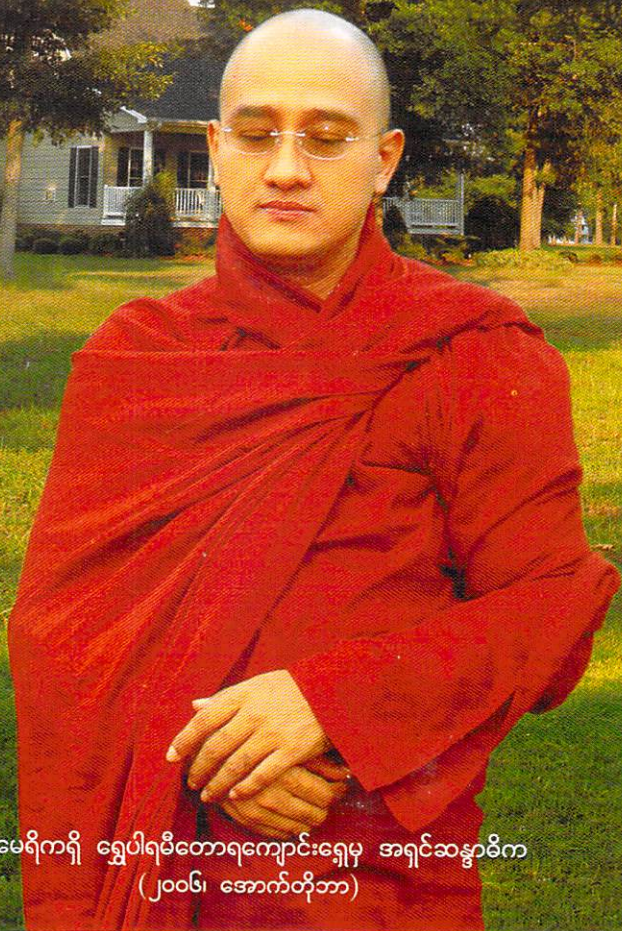

အမေရိကန် ရွှေပါရမီတောရကျောင်း

ရွှေပါရမီစာစဉ်(၃၁)

www.shweparami.net

အမေရိကရှိ ရွှေပါရမီတောရကျောင်းရှေ့မှ အရှင်ဆန္ဒာဓိက
(၂၀၀၆၊ အောက်တိုဘာ)

ဆရာတော် နောက်တစ်ခါပြန်ကြွလာမယ့်ရက်ကို
မျှော်ပြီး ထပ်မံပြုလုပ်ရမယ့် ကုသိုလ်များအတွက် ပီတိဖြစ်
နေလျက်ရှိပါတယ်။

ဆရာတော် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာပါ
စေ။ သက်တော်(၄၀)ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အုပ်(၄၀)မြောက် စာ
အုပ် အောင်မြင်စွာ ထွက်ပေါ်နိုင်ပါစေ . . . ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
ဒါယိကာမကြီး

ခင်နွယ်ဝင်း(ရွှေပါရမီ USA)

မှတ်ချက် ။ ။ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ
ဦးမင်းသိန်းသောင်းနှင့် သားဖွားမီးယပ်
အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်နွယ်ဝင်း ဇနီး
မောင်နှံသည် အမေရိကရှိ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၏
ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများ ဖြစ်ကြပါသည်။

(ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့)

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၇ အမှတ်(၁)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၄၄၄၀၇၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၃၆၉၀၇၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ် ● ဇူလိုင်လ ● ဒုတိယအကြိမ် ● အုပ်စု ၂၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

နောင်အောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတော်ဝမ်း

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉-အ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၅၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ မြစ်မီးရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့၊ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ)ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ဉာဏ်၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ကေစာရီတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■ အဝေးကရေးတဲ့စာ	
	■ ဝေးမှမဝေးခဲ့တာ	၉
၂။	■ သတိရတိုင်း အနားမှာရှိတယ်	၃၁
၃။	■ သတိမှားရင် ပိပြားသွားမယ်	၃၈
၄။	■ အမှန်ပြောရင် သံယောဇဉ်လည်း	
	■ ပူလောင်တယ်	၄၄
၅။	■ သံယောဇဉ်ကို ပြန်မပြောချင်အောင်	
	■ စိတ်ကုန်တယ်	၅၁
၆။	■ အချစ်တဏှာမရှိအောင်	
	■ မေတ္တာသတိဆောင်	၅၉
၇။	■ အချစ်တဏှာမဝေအောင်	
	■ မေတ္တာရေလေး လောင်းလိုက်ပါ	၆၆

၈။	■	ဝ, ခုတင်ဘေးမှာ လူ, အမြဲရှိတယ်	၇၄
၉။	■	နားလည်မှုလွဲလို့ . . .	
	■	. . . တို့ဝေးခဲ့ပြီ	၈၀
၁၀။	■	မချစ်တတ်လေသမျှတော့	
	■	အချစ်ငတ်နေကြဦးမှာပါပဲ	၈၅
၁၁။	■	ချစ်သမျှကို လှစ်ပြုဖို့ လိုပါတယ်	၉၁
၁၂။	■	တန်ဖိုးအနှစ်သိလေ	
	■	အမှန်တိုးချစ်ပိလေ	၉၇
၁၃။	■	အပြန်အလှန် သတိမမေ့ရင်	
	■	အမှန်အကန်ထိတွေ့နေပါတယ်	၁၀၃
၁၄။	■	ဝေးလျက်နီးနေ မိုင်ပေါင်းကုဋေ	၁၁၅
၁၅။	■	အဝေးရောက်အနီးဆုံးလူ	၁၂၃

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

အဝေးက ရေးတဲ့စာ ဝေးမှပေးဝေးခဲ့တာ

ဆရာတော်လေး အရှင်ဆန္ဒာဓိကရေ . . .

တပည့်တော် သတိတရ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

ဦးဇင်း ကျန်းမာချမ်းသာစွာနဲ့ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာရဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို အခုထက်ပိုပြီး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင် ပါစေလို့ တကယ့် (တကယ့်) ရင်ထဲကလာတဲ့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ အခါခါ ဆုတောင်းပေးနေမိပါတယ်။

တကယ်ခေါ်ဖြစ်လိုက်ချင်တာက 'ညီတော်လေး ရေ . . . ' လို့ ခေါ်လိုက်ချင်တာပါ။ ဦးဇင်းက ဇန်နဝါရီလ ဖွား၊ တပည့်တော်က ဇွန်လဖွားမို့ အသက်အရွယ်အနေနဲ့ တပည့်တော်က ဦးဇင်းထက် ငါးလငယ်ပေမယ့် သာသနာ့ ဘောင်ကို ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ ကာလအခြေအနေအရ တပည့် တော်က စောနေခဲ့တာကြောင့် 'ဦးအာစာရရေ

တပည့်တော်ကို ညီတော်လို့ပဲ ခေါ်ပါ' လို့တောင် ဦးဇင်း ပြောခဲ့ဖူးသေးတာ မဟုတ်လား။

အခုတော့ ဦးဇင်းရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သိပ်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ဦးဇင်းခေါ်စေ ချင်သလို 'ညီတော်' လို့ မခေါ်ဝံ့တော့ဘဲ 'ဆရာတော်လေး' လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဆရာတော်လေး အရှင်ဆန္ဒာဓိကရေ . . .

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၀၆ မတ် ၁ ရက်နေ့မှာ ဦးဇင်းရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သထုံ ရွှေစာရံ အလင်းစေ- တမန် အထူးတရားပွဲ လာဟောရင်း ဦးဇင်းရဲ့ 'ရွှေပါရမီ တောရ' ကျောင်းလေးကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရောက်ခဲ့ရ ပြန်ပါတယ်။

ဦးဇင်းရဲ့ တောရကျောင်းလေးဟာ ရေတံခွန် စိမ့် စမ်းတွေ၊ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ၊ နားနေဆောင်နဲ့ ကျောင်း ဆောင်လေးတွေ၊ တောရကျောင်းပေါ်အတက် ကျောက် လှေကားလေးတွေနဲ့ အတော့်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာအတိ ပါပဲ။

ရာဘာတောအုပ်ကြီးအထက် တောင်ကမူဖျား လေးရဲ့ နံရံမှာ ကပ်ပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ ရွှေပါရမီ တောရကျောင်းလေးဟာ တောင်ဖြူပြီး ချောင်ခိုကာနေ

တော်မူကြရတဲ့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်က ချောင်
လေးတွေနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။

‘တပည့်တော် ငယ်ငယ်က ငါသာ အသက်ကြီး
လာရင် စစ်ကိုင်းတောင်က ကျောင်းလေးတွေလို တောင်
ကမ်းပါးယံ အနိမ့် အမြင့်၊ အတက် အဆင်းလေးတွေနဲ့
ကျောင်းမျိုးလေးမှာ နေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေး
ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ တကယ့် စစ်ကိုင်းတောင်လေးလို
ဖြစ်နေတယ် ဦးဇင်းရေ . . . ၊ ညနေပိုင်းရောက်တိုင်း
ဘုရားစေတီတွေဆီ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးရင်း ‘နမောတဿ’နဲ့
ရှိခိုးရတာ သိပ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်’

ဗျူးပွိုင့်မှာ ပြောပြနေတဲ့ ဦးဇင်းရဲ့ စကားကို နား
ထောင်ရင်း ‘ဪ . . . ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်
အတိုင်း ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပါလား’ လို့
တပည့်တော် တွေးနေမိခဲ့ပါသေးတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

စလေအညာက နဘောဆရာကြီး ဦးပုည ရေးခဲ့တဲ့
နိဗ္ဗိန္ဒူဖွဲ့ တေးထပ်လေးရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စကို သတိရနေမိ
ပြန်ပါသေးတယ်။

‘မြတ်လေးရုံ တောအစ
ဒေါနလမ်း မြေညီ၊

လျော့ကျစမ်း ရေသင်းကြည်တယ်
 ရွှေနှင်းဆီ ကန်ချောင်း၊
 တောအစ စကားဝါငူမှာ
 နံ့သာဖြူ လေးမောင့်စံကျောင်း။’
 ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်လေးကိုပါ။

တောရကို တောရပီပီလေး မြတ်နိုးစရာ တည်
 ဆောက်ထားတာ၊ တောရကျောင်းလေးထဲမှာ မြတ်စွာ
 ဘုရားရုပ်ပွားတော်နဲ့ စာရေးစားပွဲမှအပ လူကုံထံတွေရဲ့
 ပကာသန ဆိုဖာ၊ ဆက်တီကြီးတွေကအစ ဘာဆိုဘာမှ
 မရှိတာတွေအတွက် အရမ်းကြည်နူးမိရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ က ဦးဇင်းနဲ့ တပည့်တော်တို့
 စစ်ကိုင်းရွှေဟင်္သာမှာ အတူနေခဲ့ကြဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀
 နှစ်က ဦးဇင်းနဲ့ တပည့်တော်တို့ ရန်ကုန် သဒ္ဓမ္မရံသီရိပ်သာ
 မှာ အတူနေခဲ့ကြဖူးတယ်။ အခု ရွှေပါရမီတောရမှာ ပြန်
 တွေ့ကြတယ်။

ဦးဇင်းရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ၊ ကျော်ကြားမှုတွေက ဘယ်
 လောက်တောင်ပဲ ကြီးမားကျယ်ပြန့် မြင့်မြတ်သွားခဲ့ပေမယ့်
 ဦးဇင်းရဲ့ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အမူအရာတွေက
 ဟိုးအရင်ကလိုပဲ ငြိမ်သက်အေးချမ်း တည်ကြည်စွာ ရှိနေခဲ့
 တဲ့ အတ္တသမ္မာပဏိဓိ မင်္ဂလာတရားအတွက် တပည့်တော်

များစွာပဲ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။ များစွာပဲ ဂုဏ်ယူဝမ်း
မြောက်ပါတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

‘သဒ္ဓါ’ ဆိုတာ ‘ယုံကြည်တာ’ တဲ့။ ယုံမှ ကြည်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေတဲ့ ဦးဇင်းရဲ့
ဥပဓိသမ္ပတ္တိကို ကြည့်ရင်း ဦးဇင်းရဲ့ ရင်ထဲက သဒ္ဓါတရား
ဂုဏ်သတ္တိကို တပည့်တော် လှမ်းပြီး ကြည့်ညှိနေမိပါတယ်။

ရတနာသုံးပါးနဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာတော်
အပေါ်မှာ ရဲဝံ့ပြောင်မြောက်တဲ့ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံ
အပ်မှုတွေကြောင့် ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေတဲ့ ဥပဓိသမ္ပတ္တိကို
ဦးဇင်း ပိုင်ဆိုင်နေတာပဲရယ်လို့ တပည့်တော် ကြောင်းကျိုး
ဆက် တွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဦးဇင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက
ကျော်စောတဲ့ ဘုန်းကံပါရမီ ပါလာခဲ့သူလေ။ ဒီတော့ကိုရင်
ငယ်၊ ရဟန်းငယ်လေးဘဝမှာပဲ ဦးဇင်းရဲ့ ဘေးမှာ ကြည်
ညိုသူတွေ၊ ဆည်းကပ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာကို
တပည့်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ နီးပါးကတည်းက တွေ့ခဲ့ရ
ဖူးတာပါပဲ။ ဒီကနေ့မှာတော့ ဦးဇင်းရဲ့ တရားပွဲဆိုရင် လူ
တွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုး၊ ကြပ်ကြပ်သိပ်။ တရားပွဲပြီးရင်
ပြောဆိုမဝ တသသ . . . ။

တပည့်တော် တွေးကြည့်တယ်။

တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ဦးဇင်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ အမြဲတေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါတရားဂုဏ်သတ္တိတွေရဲ့ တုံ့ပြန်ရိုက်ခတ်မှုတွေပါပဲလို့လေ။

တပည့်တော် လူတွေ၊ ရှင်တွေ၊ ရဟန်းတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို စာဖတ်သလို ဖတ်နေမိတယ်။ ‘သူ့မျက်နှာမှာ သဒ္ဓါတရား ပါရဲ့လား’ လို့။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ ကိုယ့်မျက်နှာကိုလည်း ပြန်ကြည့်နေမိတတ်ပါသေးတယ်။ အသိ၊ သတိနဲ့ သဒ္ဓါဓာတ် ဖြည့်ခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

‘ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တဟာ တန်ခိုးစွမ်းအားသတ္တိပဲ’

ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ ဦးဇင်းဟာ ငယ်ငယ်က တည်းက သီလ အထူးစင်ကြယ်အောင် နေပြီး ဒီကနေ့အထိ စာအုပ်စာတမ်း ဝယ်တာကအစ နိဿဂ္ဂို မထိုက်အောင် (အာပတ် မသင့်အောင်) စီမံတတ်ကြောင်း တပည့်တော် သိထားပါတယ်။

‘နေ့ ပရိယတ်၊ ည ပဋိပတ်’ နဲ့ အမြဲနေပြီး ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို အသားတက်အောင် အားထုတ်နေတာကိုက လောကကို အလှဆင်နေခြင်း တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

‘အတ္တနံ ရက္ခန္ဓော ပရံ ရက္ခတိ နာမ’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဟာ တစ်လော
ကလုံးကို စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်တယ်’

‘ပရံ ရက္ခန္ဓော အတ္တာနံ ရက္ခတိ နာမ’

‘တစ်လောကလုံးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပြီးသား ဖြစ်တယ်’

ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဦးဇင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊
စာရိတ္တအင်အား ဓာတ်သတ္တိတွေကြောင့် ဦးဇင်းကို ကြည်
ညိုလေးစား မြတ်နိုးကြတဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ ရောက်လာမစဲ
တသဲသဲ တဖွဲဖွဲ ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ ဦးဇင်းနဲ့ ပရိသတ်တွေ
ကို ကြည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရား အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်နဲ့ သံယုတ္တ
နိကာယ်တွေမှာ ဟောခဲ့ဖူးတဲ့ ‘အာကခေယျသုတ္တန်’ ကြီးကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းပြီး ကြည်ညိုလိုက်မိရပါသေးတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

ဦးဇင်းပြတဲ့ စာရေးစားပွဲက မြင်ကွင်းလေးကို
ပြန်မြင်ယောင်နေမိပါသေးတော့တယ်။

‘ဦးဇင်းရေ . . .

ဒီစာရေးစားပွဲကနေ စာရေးရင်း၊ စာဖတ်ရင်း
မျက်စိညောင်းလို့ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် တော
တောင်ရှုခင်းနဲ့ လဝတောင်ပေါ်က ဘုရားစေတီလေးကို
လှမ်းဖူးရတာ သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်။ အမရပူရ

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာရေးကျောင်းလေးကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ရေပြင်ကျယ်တွေ ပြည့်နေတဲ့ တောင် သမန်အင်းကြီးကို မြင်ရသလိုပဲပေါ့။ တပည့်တော်ရဲ့ စာရေး စားပွဲကနေ ကြည့်ရင်လည်း စစ်ကိုင်းတောင်လို တောင်မျိုးနဲ့ စေတီပုထိုးလေးတွေကို မြင်ရမယ်။ ဟိုး . . . အရင်က ဖြစ် ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာတာ တွေလေ . . .

ဦးဇင်းရဲ့ စာရေးစားပွဲပတ်လည်က ပါဠိတော် စာ အုပ်ကြီးတွေကိုရော၊ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်တွေကိုပါ ကြည့်ရင်း တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော်ကြီးကို လှမ်းသတိရနေမိပါသေးတယ်။ တစ်ခါ က ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာက လော ကီဆေးကျမ်းစာအုပ်ထူကြီး တစ်အုပ်လေ . . . ။

‘ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတွေကို မကုန်ကုန်အောင် ဖတ်မယ်။ ဒီကနေ့အထိ မပြီးသေးပေ မယ့် တစ်နေ့နေ့မှာ ပြီးအောင် ဖတ်မယ်’

ဆိုတဲ့ ဦးဇင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း ကျေးဇူး တော်ရှင် သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ‘အများရဲ့ လမ်း ညွှန်ခေါင်းဆောင်ကောင်း လုပ်မယ့်သူဟာ လူမှုရေး၊ စီးပွား ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံရေးကအစ အားလုံးသိ

အောင် လုပ်ထားကြရမယ်' ဆိုတဲ့ စကားသံကိုပါ နားမှာ ကြားယောင်နေခဲ့မိပြန်ပါတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

ဦးဇင်းရဲ့ မနှစ်က မွေးနေ့မှာ သိန်း ၂၀၀ ကျော် နဲ့ ဒီနှစ်မွေးနေ့မှာ သိန်း ၂၀၀ ကျော် လှူခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ တပည့်တော် အပါအဝင် မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆရာတော်တွေ၊ သံဃာတော်တွေကို နေရာမရွေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး ဦးဇင်းလှူ နေတာ၊ ဖျာပုံမှာ စာသင်တိုက်ကျောင်းဆောင်အတွက် လှူ တာ၊ ရေနံချောင်းမှာ ရေတွင်းရေကန်တွေနဲ့ မျက်စိခွဲစိတ် လှူတာ၊ ပြင်ဦးလွင် နှီးဘုရားကြီးရဲ့ မျက်လုံးတော်လှူတာ၊ မကြာမီ ဦးဇင်းဦးဆောင်လှူဒါန်းပြီး ပြုပြင်တည်ထားတဲ့ တောင်တွင်းကြီး ဆတ်သွားက ဘုရားစေတီအတွက် ထီး တော်လှူမှာ၊ သထုံမှာ မျက်စိခွဲစိတ်လှူမှာ၊ ဦးဇင်းရဲ့အောက် ကျောင်း (မြစိမ်းကျောင်း) မှာ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်တန် စာသင်ဆောင်တွေဆောက်ပြီး တစ်ကျောင်းတိုက်လုံးကို သာမဏေကျော်စာသင်တိုက်အဖြစ် အပြီးရောက်ချ လွှဲ ပြောင်းလှူမှာ . . .

ဦးဇင်း လှူမှာနဲ့ လှူနေတာတွေကို အဝေးကနေ သိရတိုင်း မြတ်နိုးကြည်ညိုစွာ သာဓုခေါ်နေရပါတယ်။ လွန် ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်က တပည့်တော် စာအုပ်ရိုက်ဖို့ နဝကမ္မ (ဝတ္ထု

ငွေ) လုံးဝ မရှိလို့ ဦးဇင်း ဝတ္ထုငွေ ၅ သိန်း လှူခဲ့တာကို တပည့်တော် အခုထိ မမေ့သေးပါ။

တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ‘အလှူခံ’ သာ အဖြစ်များကြပေမယ့် ‘အလှူပေး’ တော့ အဖြစ်နည်းတတ် ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို လှူ တာကတော့ ပိုပြီးတော့တောင် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဦးဇင်း ထက် ဘုန်းကံတွေရော၊ ငွေကြေးတွေပါ များစွာသာလွန်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ သိန်းရာချီပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာကို လိုအပ်သလို လှူခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ သိပ်မကြားရသလိုပါပဲ။

ဦးဇင်းကို ကြည်ညိုအားကျစိတ်နဲ့အတူ တပည့် တော်လည်း အတုယူ ကျင့်သုံးနေရင်း နေရာဒေသ အသီး သီးမှာ ၅ နှစ်အတွင်း သိန်း ၇၀ လောက် လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါဟာ ဦးဇင်းရဲ့ အသံတိတ် သင်ပြပေးခဲ့မှုကြောင့်ပါ။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးကမ္ဘာပါနော်။

‘ယူလိုက်ရတဲ့ လောဘထက်
လှူလိုက်ရတဲ့ ပီတိကမှ ပိုကောင်းပါတယ် . . .’

ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိရဲ့ မဟုတ်လား။
ဆရာတော်လေးရေ . . .
ဦးဇင်း အလတ်တန်းအောင်ပြီးစ၊ ပထမကြီးရဲ့

ပထမကျော် ဖြစ်ခါနီးကာလမှာ တပည့်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြ ရတာပါနော်။ ‘ဦးဇင်း ခုလို ၃ ထပ်ကွမ်း လူရည်ချွန်၊ ၆-ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် ဖြစ်လာအောင် စာတွေ ဘယ်လို ကျက် မှတ်ခဲ့တာလဲ . . . ’ လို့ တပည့်တော် မေးခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိ နေပါသေးတယ်။

အစ အဆုံးမကျန် ကျက်မှတ်တာ၊ စိတ်နဲ့ ကျက် မှတ်တာ၊ စိတ်ပါဝင်စားစွာ တကယ်လုပ်တာ၊ ပြီးတော့ စာ ဖြေပုံ စနစ်ကျတာ . . . စသည်ဖြင့်ပေါ့။ စနစ်တကျ စာ ဖြေတဲ့စနစ်ဟာ ဒီကနေ့ ဦးဇင်း စာရေးတဲ့အခါမှာ အဓိက အရေးပါလာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်နော်။

ဦးဇင်း ရေးမယ့်စာတွေကို စနစ်တကျ အကွက်ချ စီစဉ်ပြီး အခန်းခွဲတာ၊ အကွက်ချ စီစဉ်ပြီး ခေါင်းစဉ်ငယ် တပ်တာ၊ မျက်နှာဖုံးနဲ့ ရေခဲပုံနှိပ်တာတွေက အစ စေ့စပ် သေချာ တိကျ သပ်ရပ်နေတာတွေက ဦးဇင်းရဲ့ ပညာကို သက်သေပြနေသလိုပါပဲ။

‘စူဠသုဘဒ္ဒါသုတ္တန်’ ကို တပည့်တော်က ‘သံဃာ့ ဂုဏ်ရည်’ လို့ အမည်တပ်ပြီး ဟောတယ်၊ စာအုပ်ထွက် တယ်၊ ဟော . . . ဦးဇင်းကျတော့ ‘အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေမဟုတ်ပါ’ တဲ့။ တပည့်တော်မှာ မျက်စိတောင် လည်သွားခဲ့ရပါသေးတယ်။

‘ဪ . . . ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ရေးတတ်လိုက်
တာ၊ လူစိတ်ဝင်စားပြီး မှတ်သားဖွယ်ရာဖြစ်အောင် မြင်
တတ်လိုက်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း တော်ပေ ကျော်ပေတာပဲ’
လို့ တွေးပြီး ဦးဇင်းရဲ့ ပညာဉာဏ် ဂုဏ်သတ္တိတွေကို လှမ်း
ပြီး ကြည်ညိုမိလိုက်ရပြန်ပါသေးတယ်။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

တပည့်တော်နဲ့ ဦးဇင်း အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံ
နှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲတော်မှာ အတူတွေ့ကြတော့ စကားစပ်မိ
ကြရင်း တရားဟောတဲ့အခါ၊ စာအုပ်ရေးတဲ့အခါ ‘ဘုရား
ဂုဏ်တော် ‘ပွားပုံ’ နဲ့ပတ်သက်လို့ အထူး ဟောပေး၊ ရေးပေး
စမ်းပါဦး’ လို့ တပည့်တော် တိုက်တွန်းတောင်းပန်ခဲ့ဖူးပါ
တယ်။

တပည့်တော်ရဲ့ ပန်ကြားချက်အတိုင်းပဲ မကြာမီ
ဦးဇင်း တရား ၂ ပုဒ်ဟောပြီး စာတစ်အုပ် ရေးဖြစ်လာပါ
တယ်။ အဲဒါကတော့ ‘လိုတရန့လုံးသား’ ပါ။ ဦးဇင်းရဲ့
စာအုပ်တွေထဲက တပည့်တော် အကြိုက်ဆုံးလက်ရာပဲ ဆိုပါ
တော့။ ပြောပြချက်လေးတွေ လှပလွန်းလို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ
စာကြောင်းလေးတွေ မင်နီတားလိုက်တာ တစ်အုပ်လုံးနီးပါး
ဖြစ်သွားရတဲ့အထိပါပဲ။

ပြောချင်တာက အဲဒီစာအုပ် စရိုက်စဉ်တုန်းက

မျက်နှာဖုံးမှာ ကာလာရောင် ပင်လွဲနေတာလေ။ တစ်ကြိမ် ရိုက်ရင် အုပ်ရေ ၃ သောင်းအထိ ရိုက်ရတဲ့ ဦးဇင်းရဲ့အဲဒီ စာအုပ်ဖုံးတွေကို ဦးဇင်း ကိုယ်တိုင် မျက်စိအားနည်းနေတဲ့ ကြားက တစ်ရွက်ချင်း စစ်ဆေးနေခဲ့တာကို ခုထက်ထိ မြင်ယောင် ကြည်ညိုနေမိတုန်းပါပဲ။

ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် စေ့စေ့စပ်စပ်၊ စူးစူးစိုက်စိုက်၊ သပ်ရပ်ကျနာ၊ သေချာတိကျစွာ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ ဦးဇင်း ရဲ့ ဇွဲလုံ့လ၊ ဝီရိယနဲ့ အပင်ပန်းခံမှု၊ စေ့စပ်မှုတွေအတွက် အားကျမှု၊ ကျင့်သုံးမှု ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို စေ့စပ်သေ ချာ သပ်ရပ်တိကျမှုတွေကြောင့်ပဲ ဦးဇင်းရဲ့ စာအုပ်တွေ ထွက်လာတိုင်း ဒီစာအုပ်က ကောင်းလား မကောင်းလားလို့ မေးစရာ မလိုတော့ဘဲ ထွက်သမျှ တိုက်ရိုက် ဝယ်ဖတ်နေ ကြရတော့တာပဲပေါ့။

တပည့်တော်ရဲ့ ဒဿနစာကြောင်းလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။

‘ဘာပဲလုပ်လုပ်
စေတနာကောင်းလေး ထည့်လုပ်ပါ’
‘ဘာပဲရောင်းရောင်း
စေတနာကောင်းလေး ထည့်ရောင်းပါ . . . ’ တဲ့။
စေတနာမှန်လို့ လုပ်ရပ်မှန်ကြရင် အကျိုးပေး

လည်း သန်ကြတော့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

ဦးဇင်းရဲ့ စာပိုဒ် တော်တော်များများကို တပည့်
တော် အလွတ်ရနေတတ်ပါတယ်လို့ ပြောရင် ဦးဇင်း ယုံပါ
မလား။

‘စိတ်ကောင်းထားရင် ချမ်းသာမယ်’

‘စိတ်ကောင်းမထားရင် ဆင်းရဲမယ်’

‘မမေ့တဲ့သူတွေက သံယောဇဉ် ဖြတ်နိုင်ကြတယ်’

‘မေ့တဲ့သူတွေက သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်ကြဘူး’

‘မိဘထက် ကိုယ့်အပေါ် ပိုကျေးဇူးကြီးတာ

ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကောင်းပါ’

‘ပန်းမျိုးစုံမှ ဥယျာဉ်ပိုလှသလို

ကုသိုလ်မျိုးစုံမှ ဘဝပိုလှပါတယ်’

‘မိုက်နေပါလျက် မိုက်မှန်းမသိရင်

ဘယ်တော့မှ ကောင်းမလာနိုင်တော့ပါဘူး’

‘အသိဉာဏ် ကြီးသူတိုင်း
တရားဓမ္မနဲ့ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ကြပါတယ်’

‘ကိလေသာကင်းလေ တင့်တယ်လေ
အသိဉာဏ်ကြီးလေ ခံညားလေ’

‘စကားဆိုတာ
အခွန်းရေများဖို့ အဓိကမဟုတ်၊
တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း
အနှစ်ပြည့်ဖို့က အဓိက’
စတာ . . . စတာလေးတွေပေါ့။

တပည့်တော်ရဲ့ စစ်ကိုင်းရွှေဟင်္သာမှာရှိတဲ့ စာရေး
စားပွဲ ရှေ့တည့်တည့်မှာရော၊ ကျောင်းအဝင်ဝ နံရံမှာပါ
ကပ်ထားတဲ့ စာကြောင်းလေး တစ်ကြောင်းကို ဦးဇင်း သိရ
ရင် အံ့ဩသွားမလားပဲ။ ဒီလိုလေ . . . ။

‘သေခြင်းတရားနဲ့
အစမ်းသပ် မခံရဲရင်
သူတော်ကောင်း မဟုတ်သေး . . . ’ တဲ့။

ဒီစာကြောင်းလေးကို တွေ့ဖူးပါသလား။ အဲဒါ
ဦးဇင်းရဲ့ ‘ဆေးပေါင်းခတဲ့မျက်ရည်’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာပါတဲ့

‘သေခြင်းတရားသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ မိတ်ဆွေ’
တရားတော်ထဲက ကောက်နှုတ်ချက်လေးပါ။

သာသနာပြုတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်စွမ်းရာက ကိုယ်ပြု
နေကြတာများ ဦးဇင်းကတော့ စာရေးရာမှာရော၊ တရား
ဟောရာမှာပါ ပရိသတ်အပေါ် လွမ်းမိုးနိုင်တာ သိပ်အံ့ဩ
စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်ခါက တပည့်တော် မြို့ထဲတစ်နေရာမှာ လမ်း
လျှောက်သွားရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆံရှည် ကျစ်ဆံမြီး
နဲ့ လမ်းသရဲလို ကောင်လေးတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း စာဖတ်နေတာ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ သူဖတ်
နေတာက ‘ရဟန်းဘာကြောင့်ပြုရတယ်’ တဲ့ . . . ကဲ။

ဦးဇင်းရဲ့ စာတွေကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်၊ စွဲစွဲမက်
မက် ဖတ်နေကြတဲ့သူတွေထဲမှာ အဲဒီလိုကလေးတွေတောင်
မှ ပါကြပါတယ်။ အဲဒီကလေးတွေအထိ ရောက်အောင် ပို့
ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးဇင်းရဲ့ ဓမ္မပါရမီ၊ ပညာပါရမီ ကုသိုလ်
ထူးတွေကို တပည့်တော် ရည်စူးပြီး အားကျကြည်ညိုနေမိပါ
တယ်။

‘လူဖြစ်ရကျိုးနပ်လိုက်တာ၊ ရဟန်းဖြစ်ရကျိုးနပ်
လိုက်တာ’

တပည့်တော် စာရေးရာမှာ စာအုပ်တော်တော်

များများ ထွက်၊ အုပ်ရေ တော်တော်များများ ယုံ့ပြီးဖြစ်ပေ
မယ့် ဦးဇင်းရဲ့ စာတစ်အုပ်စာလောက်မျှတောင် ရှိဦးမယ်
မထင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျမ်းစာရေးရင်း သာသနာအထူးပြု
နိုင်တဲ့ ဦးဇင်းရဲ့ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေ
ပဒေသာပင်မှာ ၂ သိန်းတိတိ လှူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေမယ့် အနည်း
ဆုံး ၁၀ သိန်းပြည့်အောင် တပည့်တော်လှူဖို့ ကြိုးစားနေပါ
တယ်။

ဘုန်းကံပါရမီကြီးမားတဲ့ ဦးဇင်းအတွက်တော့ ငွေ
၁၀ သိန်းဟာ ဘာမှဖြစ်လောက်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် တပည့်
တော်အနေနဲ့တော့ တကယ့် ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားစိတ်၊
မုဒိတာထား ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစိတ်တွေ အပြည့်အဝနဲ့
လှူမှာပါ။

ဦးဇင်းကိုတောင် တစ်ခါက တပည့်တော် ပြောခဲ့ဖူး
ပါသေးတယ်။

‘ဦးဇင်းရေ . . . တပည့်တော်ကို ဦးဇင်း မဖြစ်မ
နေ ကြည်ညိုရမှာက တပည့်တော်ရဲ့ ရင်ထဲက မုဒိတာစိတ်
လေ . . . ၊ ဦးဇင်း အောင်မြင်နေတာ၊ သာသနာပြုနိုင်နေ
တာ၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျနေတာကို ကြည့်ပြီး တပည့်တော်
အရမ်းကြည်နူးကျေနပ်နေတာပါ။ ဦးဇင်း စာအုပ်လေးတွေ
ထွက်လာရင် ကိုယ့်စာအုပ်လေး ထွက်လာတာထက်တောင်

ပိုပြီး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေခဲ့ရတာပါ’

ဆိုတာလေ . . . ။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

မတ်လ ၁ ရက်မှာ ရွှေပါရမီတောရကျောင်းလေးကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရပြီး ဦးဇင်းနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ နေခဲ့ကြ၊ ပြောခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်တွေးနေမိပါတယ်။

သထုံ ရွှေစာရံ အလင်းစေတမန်တရားပွဲမှာ အရင်က တခြားတရားတစ်ပုဒ် ဟောဖို့ ရည်မှန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေမယ့် ရွှေပါရမီတောရရဲ့ ကျောက်လမ်းလေး အဆင်းအထိ လိုက်ပို့ပြီး ည ၇ နာရီ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပြန်ကြွသွားတဲ့ ဦးဇင်းကို သတိတရ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တရားအမည်ကို ပြောင်းလွှဲပြီး တပည့်တော် ဟောခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော် ဟောခဲ့တဲ့တရားက ‘သာသနာဘယ်လိုပြုမလဲ’ တဲ့။

အသောကကုမာရဝတ္ထုနဲ့ နိဂြောဓသာမဏေရဝတ္ထု ၂ ပုဒ်တို့ကို စရနယ်ပြီး ဟောခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့် ဒီတရား ဟောဖြစ်ခဲ့ရတာလဲဆိုတော့ ဒီတရားတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အနှစ်သာရက နိဂြောဓ သာမဏေလေးက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အသောက ရှင်ဘုရင်ကြီးကို သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပြုမင်းအဖြစ်ရောက်အောင် ‘အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ’

ဂါထာလေးနဲ့ ဟောပြခဲ့တာမို့ပါ။

ပြီးတော့ သထုံသား ရှင်အရဟံက အရိမဒ္ဒနပူရ ပေါက္ကံပြည်က ဘုရင် အနော်ရထာကို ဒီဂါထာလေးနဲ့ပဲ ဗုဒ္ဓသာသနာအတွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာအောင် ဟော ပြခဲ့တာတွေကို သတိတရ ရှိခဲ့ရလို့ပါပဲ။

ဒီထက်ပိုတာကတော့ ဦးဇင်း တစ်ခါက ရေးခဲ့ဖူး တဲ့ စာသားလေးကို အထူး သတိရလိုက်မိလို့ပါ။

ညဉ့်နက်ပိုင်း သန်းခေါင်ယံအချိန် . . .

စာရေးသူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေတုန်း တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး . . .

‘ဟေ့ . . . ဆန္ဒာဓိက၊ ပိဋကတ်သုံးပုံထဲမှာ မင်း အကြိုက်ဆုံးဂါထာ ဘယ်ဂါထာလဲ’

လို့ မေးရင် ‘အင်း . . . အဲ’ နဲ့ တွေဝေစဉ်းစား မနေဘဲ မဆုတ်မဆိုင်း ချက်ချင်းဖြေလိုက်ပါမယ်။

‘ဓမ္မပဒထဲက . . အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ . . . ဂါထာပါ’ လို့။

စိတ်အားဖြည့်ဓမ္မပဒစာအုပ်ထဲက ဒီစာပိုဒ်လေး ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရမိတာနဲ့ပဲ ဒီတရားကို တမင် ပြော ဟောခဲ့တာပါ။

‘အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ’ ဂါထာကို စတင် ဟော

ပြောခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားကိုရော . . .

‘အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ’ ဂါထာကို ဟောရင်း သာသနာတစ်ခေတ် ဆန်းသစ်စေခဲ့တဲ့ နိဂြောဓ ရှင်သာမဏေလေးနဲ့ ရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်ကိုရော . .

ဘဝမှာ အကြိုက်ဆုံးဂါထာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ ဦးဇင်းကိုပါ . . .

အမှတ်တရ ပူဇော်ကြည်ညိုစိတ်တွေနဲ့ သီးသန့်ဟောပြု ပူဇော်ခဲ့တာပါ။

ဆရာတော်လေးရေ . . .

‘ဦးဇင်းဆီကို တပည့်တော် စာတွေ ရေးနေတာကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာပဲလေ။ တကယ်မှ မရေးဖြစ်ခဲ့တာ’

ဟော . . . အခု ရေးမယ့် ရေးဖြစ်တော့လည်း တော်တော်တောင်မှ ရှည်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရေးပြီးသမျှ ဒီစာတွေ အားလုံးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ရင်ထဲက တကယ်စကားတွေ ချည်းပါပဲ။ ရင်ဘတ်ထဲက စကားတွေချည်းပဲ ဆိုပါတော့။

ဒီစာရှည်ကြီးကို ဦးဇင်းဖတ်နေရတဲ့ အချိန်ဟာ ဦးဇင်း ရခိုင်ပြည် တောင်ကုတ်ကို တရားပွဲကြွရင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမယ့်ရက်မှာပါ။ အဲဒီရက်မှာ တပည့်တော်လည်း လက်ပံတန်း စွယ်တော်မြတ်စေတီတော် ဗုဒ္ဓပူဇနိယ

ပွဲ တရားပွဲကို ကြွနေလောက်ပါပြီ။

လာမယ့်နှစ် ဝါဆိုမှာ ဦးဇင်းက အမေရိကမှာ သွား ဝါဆိုနေမှာ။ တပည့်တော်ကတော့ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ ပဲ ဝါဆိုမှာမို့ တစ်ယောက်တစ်နယ်ဆီမှာနေ . . . ပိတောက် နဲ့ ချယ်ရီပမာတွေပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းရေ . . .

ဦးဇင်းနဲ့ တပည့်တော်ဟာ ‘အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေ မဟုတ်ပါ’ ဘူးနော်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဒီစာနဲ့အတူ ဦးဇင်းရဲ့ ကျမ်းစာအုပ် ထုတ်ဝေရေးအတွက် တပည့်တော် အလှူ ၅ သိန်းပြည့်အောင် နောက်ထပ် ၃ သိန်း ပို့လှူခဲ့ပါတယ်ဘုရား . . . ။

ဆရာတော်လေး ကျန်းမာသက်ရှည်စွာဖြင့် သာ သနာပြုနိုင်ပါစေသတည်း . . . ။

အနေဝေးပေမယ့်

အဝေးနေမဟုတ်တဲ့ . . .

နောင်တော်

အရှင်အာစာရာလင်္ကာရ(ကိုးဘွဲ့ရ)

၄-၃-၂၀၀၆

မျက်စိရှေ့မှာ ရိုနေပေမယ့်
စိတ်ထဲမှာ မရှိရင်

နီးလျက် ဝေးနေပါတယ်။
မျက်စိရှေ့မှာ မရှိပေမယ့်

စိတ်ထဲမှာ ရိုနေရင်

ဝေးလျက် နီးနေပါတယ်။

မျက်စိရှေ့မှာ ရိုဖို့ထက်

စိတ်ထဲမှာ ရိုဖို့က

ပိုအရေးကြီးပါတယ်။

နားလည်မှုအပြည့်ပါတဲ့

မေတ္တာတရားသာရှိရင်

စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ။

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး

နီးနီးလေး

သတိရတိုင်း အနားမှာရှိတယ်

ဒီနေ့ ဟောမယ့်တရားခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့လဲ။

‘ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး’ တဲ့။

‘အနေဝေးပေမယ့် အဝေးနေမဟုတ်ပါ’ နဲ့လည်း သဘောချင်းမတူဘူးလား။ ‘ဝေးကွာတိုင်း ကွာဝေးရမှာလား’ နဲ့လည်း သဘောချင်း တူပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ရဲ့ အခြေခံ သဘော တူတာကို ပြောတာပါ။ အချက်အလက်တွေက တော့ မတူဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ပြောမယ့် အချက်အလက်က သိပ်ကို ရိုးလွန်းစင်းလွန်းနေတယ်။ ရိုးစင်းလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူးနော်။ လူတိုင်းပြောနေကျစကား ရှိ

တယ်လေ။ လူချင်းဘယ်လောက်ဝေးဝေး စိတ်ချင်းနီးနေရင် နီးနီးလေးပါပဲ။ လူချင်းဝေးပေမယ့် စိတ်ချင်းနီးနေရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးနေတာပါပဲတဲ့။

အဲဒီစကားကိုပဲ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတာ။ ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့အပေါ်မှာ စိတ်ရောက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ တဲ့။ ဒီပါဠိလေးကိုပဲ တစ်နာရီပြည့်အောင် ဟောရမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး။

လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က သတိရနေရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးတဲ့။ သတိရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို ဟောရမှာပေါ့။

သတိရခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုတရားနာ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ကို ငါးမိနစ်စီ တက်ပြောရင် မကောင်းဘူးလား။ ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက် ပြောလိုက်ရင် တစ်နာရီအချိန်လည်း ပြည့်ရောပေါ့နော်။ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ သတိရခြင်းအကြောင်းက သိပ်မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပြီး ပြောကြည့်တာပေါ့နော်။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရနေရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ။

သတိရတယ်၊ သတိရတယ် ဆိုတာကတော့ မြန်မာ
မှုနယ်ပယ်မှာ သုံးတဲ့စကားအတိုင်း ပြောတာပေါ့။ ‘ယသ္မိ
မနော နိဝိသတိ’ ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့အပေါ်မှာ
စိတ်ရောက်နေတယ်၊ စိတ်သက်ဝင်နေတယ်။ စိတ်သက်ဝင်
တယ်၊ စိတ်ရောက်တယ်ဆိုတာ မြန်မာလိုပြောတော့ သတိရ
တာပါပဲ။

သတိရတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို
ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မြင်နေတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံရိပ် ကိုယ့်
စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေတယ်ဆိုရင် သတိဟုတ်ရဲ့လား။ အရပ်
သုံးသတိတော့ ဟုတ်တယ်။ ပိဋကတ်သုံးသတိတော့ မဟုတ်
ဘူး။ ပိဋကတ်သုံးသတိကတော့ အရင်နေ့တွေတုန်းက ပြော
ခဲ့ပြီးသားပါနော်။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့
ပုံရိပ် ကိုယ့်စိတ်မှာ ထင်နေတာပဲ။ စိတ်ရောက်တယ်၊ စိတ်
ရောက်တယ်လို့ဆိုပေမယ့် စိတ်က ဟိုကို ရောက်သွားတာ
ဟုတ်ရဲ့လား။ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ စိတ်ရောက်သွားတယ်
လို့ ပါဠိတော်ကလည်း တိုက်ရိုက်ပြထားတယ်။ ပြထားပေ
မယ့် စိတ်က တကယ်အပြင်ထွက်ပြီးတော့ ရောက်သွားတာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ဟိုးအဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့သူ၊

ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူ့ဆီကို စိတ်ကလေးရောက်သွား
တယ်။ စိတ်ကလေးက အဲဒီလူ့ဆီကို တကယ်ရောက်သွား
တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူ့ရဲ့ ပုံရိပ်ကလေးက ကိုယ့်စိတ်မှာ
လာထင်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံရိပ်ကို အသုံးချတတ်လို့ရှိရင်တော့
သတိဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သမထပုံစံလေးနဲ့ အသုံးချရင် သမထ
သတိ၊ ဝိပဿနာပုံစံလေးနဲ့ အသုံးချရင် ဝိပဿနာသတိ
ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို သတိရတယ်၊ ကျန်းမာပါ
စေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ မေတ္တာပို့လိုက်လို့ရှိရင် မေတ္တာသတိ၊
သမထသတိ ဖြစ်မသွားဘူးလား။ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ် ကိုယ့်စိတ်မှာ ထင်
လာရင် မြင်တယ်၊ မြင်တယ်။ တကယ်မျက်စိနဲ့ တိုက်ရိုက်
မြင်မှ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ မြင်နေတာကို မြင်တယ်
မြင်တယ် မှတ်လည်း ဝိပဿနာပဲ။

ဖြစ်ပျက်မြင်မှ ဝိပဿနာကတော့ ဖြစ်တာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ပထမဦးဆုံး သဘောကို သိမှ ဖြစ်ပျက်က မြင်တာ
ဆိုတော့ သဘောကို သိဖို့ မြင်တယ် မြင်တယ် လို့ မှတ်ရပါ
တယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့အခါ၊ တရားထိုင်တဲ့အခါကျ

တော့ ဟိုလူပုံပေါ်လာ၊ ဒီလူပုံပေါ်လာ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ အဲဒါဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပဲပေါ့နော်။

အဲဒီလို ပုံရိပ်တွေ ပေါ်လာရင်၊ မြင်ရင် မြင်တယ် မြင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရမှာပါပဲ။ ပါးစပ်က မြင်တယ် မြင်တယ် ဆိုနေတာက အဓိက မဟုတ်ဘူး။ မြင်တဲ့သဘောလေးကို သေချာကြည့်၊ သေချာသိနေဖို့က အဓိက။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲ မြင်နေတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝိပဿနာသတိ ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။

အဲဒီလိုဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို သတိရတာဟာ သတိအစစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်အသုံးချတတ်မှ ဖြစ်တာနော်။ သမထပုံစံလေးနဲ့ အသုံးချလိုက်ရင် သမထသတိ၊ ဝိပဿနာပုံစံလေးနဲ့ အသုံးချလိုက်ရင် ဝိပဿနာသတိ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ရိုးရိုး သတိရရုံသက်သက်၊ ပုံရိပ်ထင်ရုံသက်သက် ဆိုရင်တော့ သတိဖြစ်ပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။ အရပ်သုံးသတိတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ပိဋကတ်သုံးသတိ၊ ဝိပဿနာနယ်ပယ်သုံး သတိတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပုံရိပ်တွေ ထင်ထင်လာတာ မရှိဘူးလား။ အခု တရားနာနေရင်းတောင် ပုံရိပ်တစ်ခုခု ထင်ရင် ထင်နေမှာ

နော်။ ဘာပုံရိပ်၊ ညာပုံရိပ် စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ အိမ်ကလူ
ကြီးပုံရိပ် ထင်ချင်လည်း ထင်နေမှာပေါ့။

သတိရခြင်း ဆိုတာတွေကို ဘဝမှာ ခဏခဏကြို
ဖူးကြပါတယ်။ ပုံရိပ်တွေ ကိုယ့်စိတ်မှာ ခဏခဏထင်လာခဲ့
ကြဖူးပါတယ်။ ပုံရိပ်စစ်တွေလား၊ ပုံရိပ်ယောင်တွေလား။
ပုံရိပ်ယောင်တွေ . . . ၊ ပုံရိပ်စစ် မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။

ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်လို့ ချစ်ဟန်ပြတယ်ဆိုရင်
တော့ ပုံရိပ်စစ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ဟန်
ဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ပုံရိပ်ယောင်တွေပေါ့။

ပုံရိပ်ယောင်တွေချည်းပဲ များနေတယ်ဆိုရင်တော့
ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့။ နင်ကတော့
ငါ့ကို ပုံရိပ်ယောင်တွေ ထားရစ်ခဲ့တယ်လို့ မပြောကြဘူး
လား။ ပြောကြတယ်။

ပုံရိပ်စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံရိပ်ယောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတိရ
တယ်ဆိုတာ စိတ်မှာ ပုံရိပ်တွေ ထင်နေတာပါပဲ။ ကိုယ်သတိ
ရတဲ့သူဆီ ကိုယ့်စိတ် တကယ်ရောက်သွားတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကိုယ်သတိရတဲ့သူက ကိုယ့်စိတ်မှာ ပုံရိပ်လာထင်တာ
ပါ။

ဒါပေမဲ့ အရပ်သုံးစကားအတိုင်း၊ အရပ်သူအရပ်
သားတွေကို ဟောနေတာဆိုတော့၊ မြန်မာစကားသုံးနှုန်းတဲ့

မြန်မာလူမျိုးတွေကို ဟောနေတာဆိုတော့ မြန်မာမှုနယ်
ပယ်မှာ သုံးနှုန်းတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ ‘သူ့ဆီ စိတ်ရောက်သွား
တယ်’ . . . ၊ ‘ဘယ်သူ့ဆီ စိတ်ရောက်သွားတယ်’ . . .
စသည်အားဖြင့် ပြောရမှာပေါ့။

အဝေးမှာနေသူ တစ်ယောက်ယောက်ဆီ စိတ်
ရောက်သောအားဖြင့် သတိရနေရင် အဲဒီတစ်ယောက်
ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့ နီးနေပါတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါ
ပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်
နက် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်အနား ရောက်လာတော့တာပါပဲ။
မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရှေ့
ရောက်လာတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလူ ရှိနေတာဟာ
ကိုယ့်အနားမှာ အဲဒီလူ ရှိနေတာနဲ့ အတူတူပဲလေ။

မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မရှိရင်
နီးလျက် ဝေးနေပါတယ်။ မျက်စိရှေ့မှာ မရှိပေမယ့် စိတ်ထဲ
မှာ ရှိနေရင် ဝေးလျက် နီးနေပါတယ်။ မျက်စိရှေ့မှာရှိဖို့
ထက် စိတ်ထဲမှာ ရှိဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ မျက်စိရှေ့
မှာလည်းရှိ၊ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှိနေရင်တော့ အကောင်းဆုံး
ပေါ့။

သတိမှားရင် ပိပြားသွားမယ်

သတိရခြင်းက နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ကိလေသာနဲ့ သတိရခြင်းနဲ့ ဘာဝနာနဲ့ သတိရခြင်းဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ကိလေသာနဲ့ သတိရခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ သတိရခြင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ တဏှာနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ်၊ ဒေါသနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ်၊ လောဘနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ်၊ မာနနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ်၊ ဣဿာနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ်၊ မစ္ဆရိယနဲ့ သတိရခြင်းရှိမယ် . . . စသည်အားဖြင့် ကိလေသာအမျိုးအစားရှိသလောက် သတိရခြင်း အမျိုးအစားတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်။ အဲဒီလူအပေါ်

မှာ သာယာနှစ်သက် တပ်မက်တဲ့စိတ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် တဏှာနဲ့ သတိရခြင်းပေါ့။ သူနဲ့ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့ ကြည်နူး ခဲ့တာလေးတွေကို ပြန်တွေးပြီးတော့ သတိရနေတယ်ဆိုရင် လည်း တဏှာနဲ့ သတိရခြင်း။

သူနဲ့ ဘယ်တော့ တွေ့ရမယ်၊ ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာ လုပ်မယ်၊ ဘာပြောမယ်။ သာယာစရာလေးတွေ တွေးပြီး တော့ သတိရတယ်ဆိုရင် တဏှာနဲ့ သတိရခြင်း။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်။ သူ့အပြစ်တွေ တွေးပြီးတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။ နာကြည်းမုန်းတီး တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဆိုရင် ဒေါသနဲ့ သတိရခြင်း။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်ပြီးတော့ စဉ်းစားနေတယ်။ ငါသူ့ထက်သာရမယ်၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ တန်းတူတယ်။ ဒီလို အတွေးတွေ တွေးနေမယ်ဆိုရင် မာနနဲ့ သတိရခြင်း။

ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို သတိရပြီးတော့ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက် ကြီးပွားချမ်းသာတာကို မခံစားနိုင်တဲ့စိတ်၊ မနာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သတိရတယ်ဆိုရင် ဣဿာနဲ့ သတိရခြင်း။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်။ သူ့ကို ငါက ဘာ လို့ပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကို ငါဘာမှ ပေးစရာမလိုဘူး၊ ငါ့လိုသူ မကြီးပွားစေရဘူး၊ ငါ့လို သူ မအောင်မြင်စေရဘူး၊ ဒါဆိုရင်

မစ္ဆရိယနဲ့ သတိရခြင်း။

... စသည်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ ပေါ် မူတည်ပြီးတော့ သတိရခြင်း အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကိလေသာ အမျိုးမျိုး တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ သတိရနေ နိုင်တာပေါ့။

ဘာဝနာနဲ့ သတိရခြင်း ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း ကိုယ် သတိရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ၊ ထာဝရအေးချမ်းပါစေ ... စသည်အားဖြင့် မေတ္တာပို့လိုက်မယ်ဆိုရင် မေတ္တာနဲ့ သတိရခြင်းပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို သတိရတဲ့အခါမှာ သူ့အပေါ် ကူညီခဲ့တာတွေ၊ သူ့ကို လှူခဲ့တန်းခဲ့၊ ပေးခဲ့ကမ်းခဲ့၊ စွန့်ခဲ့ကြ ခဲ့တာလေးတွေကို ပြန်သတိရတယ်ဆိုရင်တော့ စာဂါနု- သတိနဲ့ သတိရခြင်း။ တစ်နည်းပြောရင်တော့ ဒါနနဲ့ သတိ ရခြင်းပေါ့။

ဘုရားကို သတိရလို့ ဂုဏ်တော်ပွားလိုက်တယ်ဆို ရင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ သတိရခြင်း။

သံဃာကို အာရုံပုံရိပ်ထင်လာလို့ သံဃာ့ဂုဏ်ပွား လိုက်တယ်ဆိုရင် သံဃာနုဿတိနဲ့ သတိရခြင်း စသည် အားဖြင့် ဘာဝနာနဲ့ သတိရခြင်းကလည်း အများကြီးပါပဲ။

လိုရင်းကတော့ ကိလေသာနဲ့ သတိရခြင်းရယ်၊
ဘာဝနာနဲ့ သတိရခြင်းရယ် . . . သတိရခြင်း နှစ်မျိုးရှိပါ
တယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲက ကိလေသာနဲ့ သတိရခြင်းမှာ
ခေါင်းဆောင်က တဏှာမို့လို့ ကျန်တာတွေကို ခေါင်းစဉ်
မတပ်တော့ဘဲနဲ့ တဏှာနဲ့ သတိရခြင်းလို့ပဲ အတိအကျ
ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ကြရအောင်။

ဘာဝနာနဲ့ သတိရခြင်းမှာလည်းပဲ လူပုဂ္ဂိုလ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး သတိရတဲ့အခါမှာ မေတ္တာကသာ အဓိက
ဖြစ်လေ့ရှိတာမို့လို့ မေတ္တာနဲ့ သတိရခြင်းလို့ပဲ အတိအကျ
ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ကြရအောင်။ ဒါဆိုရင် မေတ္တာနဲ့ သတိရ
ခြင်း၊ တဏှာနဲ့ သတိရခြင်း ဆိုပြီးတော့ သတိရခြင်း နှစ်မျိုး
ဖြစ်သွားတာပေါ့။

မကောင်းတဲ့ သတိရခြင်းမှာ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣ-
ဿာ၊ မစ္ဆရိယတွေဖြစ်ပြီး သတိရတာလည်း ရှိတော့ရှိတယ်။
ကောင်းတဲ့သတိရခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊
စာဂါနုဿတိတွေဖြစ်ပြီး သတိရတာလည်း ရှိတော့ရှိတယ်။
ဒါပေမဲ့ များသောအားဖြင့် သတိရတယ်၊ သတိရတယ် ဆို
ရင် တဏှာနဲ့ သတိရတာရယ်၊ မေတ္တာနဲ့ သတိရတာရယ်၊
ဒီနှစ်မျိုးက အဓိကပါပဲ။

တဏှာနဲ့ သတိရတယ်ဆိုတာကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်

ယောက်ကို သတိရလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူနဲ့အတူ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့
ကြည်နူးခဲ့တာတွေ၊ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ ရယ်မောခဲ့တာတွေ၊ သာယာ
မှု ခံစားခဲ့ရတာတွေ၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရတာတွေ ပြန်သတိ
ရတယ်။ ဒါက အတိတ်ကို ပြန်သတိရတာပေါ့။

အနာဂတ်အနေနဲ့ သူနဲ့ တွေ့လို့ရှိရင် ဘယ်သွား
မယ်၊ ဘယ်လာမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်၊ ဘာစားမယ် စသည်
အားဖြင့် သတိရတယ်။ အဲဒါဆိုရင် တဏှာနဲ့ သတိရတာ
ပါပဲ။ ဟိုတုန်းက အတူတူတွေ့ဆုံစဉ်တုန်းက ပြောခဲ့ဆိုခဲ့
တာတွေ သတိရတယ်။ အခုလောလောဆယ်လည်း . . .
အခြေအနေမပေးလို့ ဝေးနေရပေမယ့် ချက်ချင်းကို တွေ့
လိုက်ချင်တယ်။

‘တောင်ပံပါရင် မင်းဆီကို’ ဆိုတဲ့အတိုင်း တောင်
ပံလေးသာပါရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီ ပြေးပြီးတော့ကို သွား
လိုက်ချင်တာ။ ကိုယ့်တောင်ပံပါမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့တောင်ပံ
ပါရင်လည်း ကိုယ့်ဆီကို အပြေးလေး လာခဲ့စေချင်တယ်။
အခုချက်ချင်းကိုပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ချင်လောက်
အောင်ကို သတိရနေတာမျိုးတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်
နော်။

စွဲလမ်းမှု ပြင်းထန်ရင် ပြင်းထန်သလောက်၊ သံ
ယောဇဉ်ကြီးရင် ကြီးသလောက်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အချိန်

တိုင်းကို တွေ့ချင်နေတာ။ ကိုယ်သတိရလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့က ဝေးနေ၊ တွေ့ခွင့်ကလည်း မကြုံတော့ ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်ပါ တွဲပြီးတော့ မဖြစ်ဘူးလား။

အဲဒါ တဏှာနဲ့ သတိရတာကနေ ဒေါသပါ တွဲပါ လာတော့တာ။ ဝုန်းဒိုင်းကျ ပေါက်ကွဲတဲ့ဒေါသတော့ မဟုတ် ဘူး။ စိတ်ညစ်တဲ့ ဒေါသလို့ခေါ်တဲ့ အပျော့စားဒေါသပေါ့။ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ ဝမ်းနည်းနေတယ်၊ ကြေကွဲနေတယ်၊ လွမ်းဆွတ်နေတယ်။ ဒါတွေဟာ ဒေါသပါပဲ။ ‘ကိုယ်ကြေကွဲ နေပြီ’ ဆိုတာရော မရှိဘူးလား။

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို သတိ ရတယ်။ ချစ်တဲ့ အခြင်းအရာအားဖြင့် သတိရတယ်။ လွမ်း တဲ့အခြင်းအရာအားဖြင့် သတိရတယ်။ ချစ်တာက တဏှာ၊ လွမ်းတာက ဒေါသ။ ချစ်တဏှာနောက်မှာ လွမ်းဒေါသက ကပ်ပါလာတော့တာပါပဲ။

ချစ်တဏှာနဲ့ သတိရတော့ တဏှာရဲ့ ထောင်းထု မှုဒဏ်ကြောင့် ကိုယ့်စိတ် ပိပြားကြေမွသွားတယ်။ လွမ်း ဒေါသနဲ့ သတိရတော့ ဒေါသရဲ့ ထောင်းထုမှုဒဏ်ကြောင့် ကိုယ့်စိတ် ပိပြားကြေမွသွားတယ်။ ‘သတိမှားရင် ပိပြားသွား မယ်’ လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ကိလေသာနဲ့ သတိရနေတာဟာ ကိုယ့်စိတ် ပိပြားကြေမွနေတာပါပဲ။

အမှန်ပြောရင် သံယောဇဉ်လည်း ပူလောင်တယ်

အဲဒီတော့ တဏှာနဲ့ သတိရတယ်ဆိုရင် စိတ်အေး
ချမ်းသလား၊ စိတ်ပူလောင်သလား။

‘စိတ်ပူလောင်ပါတယ်ဘုရား’

သတိရဖူးတယ်ပေါ့လေ။

ဒကာကြီးဦးမင်းသိန်းသောင်း သတိရဖူးလား။

‘ငယ်ငယ်ကပါဘုရား’

အံ့မယ် . . . ငယ်ငယ်ကတဲ့။ အခုတော့ မချစ်
တော့ဘူးပေါ့။

တဏှာဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ ကြားလိုက်ရင်
ကြောက်စရာကြီးပေါ့။ တဏှာဆိုတော့လည်း ရင့်သီးတယ်

လို့ ထင်နေတာ။ ပိဋကတ်စာပေသုံးအနေနဲ့ ပြောတာပါ။ မြန်မာစကားအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သတိရတာ၊ သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရတာပေါ့။

သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရတဲ့စိတ် ရှိသေးလားလို့ မေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။

‘ရှိပါတယ်ဘုရား’

တဏှာနဲ့ကျတော့ မရှိဘူးဖြစ်တယ်။ သံယောဇဉ်နဲ့ကျတော့ ရှိတယ်ဖြစ်တယ်။ စကားလုံးလေးက လှနေတာကိုး။ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက လှနေတော့ သံယောဇဉ်နဲ့ကျတော့ သတိရတယ်တဲ့။

သံယောဇဉ်ကတော့ ဆယ်ပါးရှိတာပေါ့လေ။ အရပ်ထဲမှာပြောတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာက ချစ်တာကို ပြောတာပါ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ ချစ်နေတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာက တဏှာ။ စာအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ပိုတောင်ကြောက်စရာကောင်းသေးတယ်။ ကာမရာဂသံယောဇဉ်။

ကာမရာဂအရပ်သုံးကျတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး။ တဏှာကလည်း အရပ်သုံးကျတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အရပ်သုံးစကားအတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တဏှာနဲ့ သတိရခြင်းလို့ နာမည်မပေးတော့ဘူး။ သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရခြင်းလို့ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တော့မယ်နော်။

ဒါဆိုရင် . . . သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရခြင်းရယ်၊
မေတ္တာနဲ့ သတိရခြင်းရယ်၊ သတိရခြင်း ဘယ်နှမျိုးတုံး။
(၂)မျိုးနော်။ ဒါဖြင့်ရင် ဒကာကြီးဦးမင်းသိန်းသောင်း သံ-
ယောဇဉ်နဲ့ သတိရခြင်း မရှိဘူးလား။

‘ရှိပါတယ်ဘုရား’

တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြပါတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့
မှာပဲ . . . နော်။ တဏှာနဲ့ သတိရတာတော့ မရှိဘူး . . .
တဲ့။ သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရတာကျတော့ ရှိတယ် . . . တဲ့။
ဘာထူးလို့လဲ။ တဏှာနဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ နာမည်ပဲကွာတာ။
အဓိပ္ပာယ်အတူတူပဲလေ။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အသန့်စင်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရင် ‘သံ-
ယောဇဉ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလှလှလေးနဲ့ မလှည့်စားပါနဲ့။
‘တဏှာ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးထိထိလေးနဲ့ ခပ်နာနာဆုံးမပါ။

လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရနေတဲ့
အချိန် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် စစ်ကြည့်။ ပူလောင်နေတယ်၊ တင်း
ကျပ်နေတယ်၊ မလွတ်လပ်တော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို
သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ သတိရနေတာဟာ အဲဒီလူရဲ့ ရှေ့မှောက်
မှာ ဒူးထောက်လက်မြှောက်ပြီးတော့ အရှုံးပေးလိုက်တာနဲ့
အတူတူပဲ။

ဦးဇင်းတို့ မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့စံအိမ်ကို ဟောတော့

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို ဒူးထောက်
လက်မြှောက်ပြီး အနှုံးပေးလိုက်တာပါပဲလို့ ခေါင်းစဉ်လေး
တစ်ခုတောင် တပ်ပြီး ရေးလိုက်သေးတယ်။

ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏအကြောင်းတုန်းက ရေးတော့
ရေးခဲ့တာပေါ့။ ဒကာကြီးဦးမင်းသိန်းသောင်း၊ ဒကာမကြီး
ဒေါ်ခင်နွယ်ဝင်း၊ မှတ်မိရဲ့လား၊ မှတ်မိတယ်။ သဘောရော
ကျရဲ့လား။ သဘောကျတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ပေးရမယ်။ အဲဒီလူအတွက် အချိန်
တွေ ပေးရမယ်။ အဲဒီလူ အလိုကျအောင်၊ အဲဒီလူ စိတ်ချမ်း
သာအောင် လိုက်လျောမှုတွေ ပေးရတယ်။ အနှုံးမပေးရဘူး
လား။

သူ့အတွက် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတာတွေဆိုတာ အ
သာထား၊ သတိရနေရတာကိုက ရှုံးနေတာ။ စိတ်ထဲမှာ စွဲ
စွဲလမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတနဲ့ အမှတ်ရနေရတာကိုက
ကိုယ့်စိတ်ကို ချုပ်နှောင်ထားရတာပဲ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို
သတိရနေတာဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ချုပ်နှောင်ထားတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။

လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သတိရ
တော့တာပဲပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို သတိရရနေတယ်ဆို

တာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်နေတာရော ဟုတ်သေးရဲ့လား။ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ သူ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်နေတာ။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို ဒူးထောက်လက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်တာပါပဲဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို ဦးဇင်းတို့ရဲ့ မြန်မာပြည်က ရွှေပါရမီကျောင်း ဒကာကြီး ဦးရှိန်ဝင်းကတော့ တော်တော်သဘောကျသတဲ့။ စကားစပ်တိုင်း စကားစပ်တိုင်း ခဏခဏပြောတာ။

သူ့မှာလည်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သားအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သားအရင်းလိုပါပဲ။ မွေးကင်းစကတည်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်ပျိုးထောင်လာခဲ့တာ။ အဲဒီသားလေးကို ချစ်တော့ အဲဒီသားလေးကို ပြုစုရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အထူးသဖြင့် ညပိုင်းကျတော့ ကလေးကလည်း ကြွက်တက်တတ်သေးတယ်နော်။

ကြွက်တက်တော့ အိပ်မပျော်၊ အိပ်မပျော်တော့ အော်ငို။ အော်မငိုတောင်မှ ကြိတ်ပြီးတော့ ငိုပေါ့။ ဒကာကြီးဦးရှိန်ဝင်းနဲ့ ဒကာမကြီးဒေါ်ခင်ချိုဦးတို့နှစ်ယောက် ထပြီးတော့ နှိပ်ပေးရတယ်။ တစ်ညလုံး နှိပ်ပေးနေရတော့ အိပ်ချိန်မရှိတော့ဘူး။ မအိပ်လိုက်ရတော့ဘူး။ တစ်ညလုံး

အိပ်ရေးပျက်သွားတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒကာကြီး ဦးရှိန်ဝင်းက တွေးမိ တယ်။

‘ဘုန်းဘုန်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ လူတစ် ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို ဒူးထောက်လက် မြှောက်ပြီးတော့ အရှုံးပေးရတာပါပဲ’

ကိုယ့်ဘဝ အဖြစ်အပျက်လေးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီးတော့ ချဲ့ထွင်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့နော်။

အဲဒီတော့ သံယောဇဉ်နဲ့သတိရတာ။ ဒါကစကား လှအောင် ပြောနေရတာ။ မေတ္တာနဲ့ ကာရန်ကိုက်အောင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ။ တဏှာနဲ့ သတိရတာဟာ အရှုံးပေးနေ ရတာပဲ။ စိတ်ပူလောင်တယ်၊ စိတ်မအေးချမ်းဘူး။ နီးတော့ မနီးဘူးလား။ နီးတာပဲ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ ပုံရိပ်ကလေး ပေါ်လာတယ်။ သံယောဇဉ်လေးနဲ့ သတိရတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာ သူရှိနေတဲ့အတွက် သူနဲ့ နီးတော့နီးနေတယ်။ ‘စိတ်ထဲက တမ်းတလိုက်ရုံလေးနဲ့ . . . ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နေရာတိုင်းမှာ . . မင်းရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ စာသားလေး မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲက သတိရတယ်၊ တမ်းတတယ် ဆို တာနဲ့ သူရဲ့ပုံရိပ်က ကိုယ့်စိတ်မှာ ထင်လာတာဆိုတော့၊

သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်က ကိုယ့်နှလုံးသားထဲကို ရောက်လာတာဆိုတော့
သူနဲ့ကိုယ် နီးမသွားဘူးလား။ နီးတော့ နီးတယ်။ ဒါပေမဲ့
မအေးချမ်းဘူး၊ ပူလောင်တယ်။ မလွတ်လပ်ဘူး၊ တင်းကျပ်
တယ်။

သံယောဇဉ်ကို ပြန်မပြောချင်အောင် စိတ်ကုန်တယ်

ဦးဇင်းလည်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရခဲ့ဖူးတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ သံယောဇဉ်ရဲ့ အပြစ်ပေါ့။ ခုန လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို ဒူးထောက်လက်မြှောက် အရှုံးပေးရတာပါပဲ ဆိုတဲ့ သဘောလေး နားလည်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဘုန်းကြီးတော့ ခံစားချက်တွေ ရှိနေပြီလို့ ထင်နေမယ်နော်။ ခံစားတတ်လွန်းလို့ကို ဘုန်းကြီးဖြစ်နေတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့သူတွေက ခံစားတတ်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ သပိတ်နဲ့ ‘ခံ’ပြီးတော့ ‘စား’ရတာလေ။

သပိတ်နဲ့ မစားလည်းပဲ ဒကာဒကာမတွေ ကပ်

တာကို ခံပြီးစားရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ခံစားတတ်လွန်းလို့ ခံစားရတဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို ရောက်တာ။

တချို့က ဘုန်းကြီးဆိုရင် မခံစားတတ်ဘူး ထင်နေကြတာ။ ခံစားတတ်လွန်းလို့ ခက်နေတယ်။ မခံစားတတ်လို့ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မခံစားချင်လို့ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ။ သဘောပေါက်။ မခံစားတတ်တာနဲ့ မခံစားချင်တာ မတူပါဘူး။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းကဆိုလို့ ဟိုလိုဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ သန့်သန့်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတော့ရှိတယ်။ ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝက တည်းက တစ်နှစ်တစ်ယောက် . . .

ရည်းစားထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက စ, တာပါ။ နာမည်တွေတောင် မှတ်မိပါသေးတယ်။ နာမည်တော့ မပြောတော့ပါဘူးနော်။

ငါးတန်းနှစ် တစ်ယောက်၊ ခြောက်တန်းနှစ် တစ်ယောက်၊ ခုနစ်တန်းနှစ် တစ်ယောက်၊ ရှစ်တန်းနှစ် တစ်ယောက် စသည်အားဖြင့် တစ်နှစ်တစ်ယောက် ပြောင်းလဲသွားတာ။ သူငယ်ချင်းတွေ စ, တာ။ ပြောင်းလဲသွားတာနော်။

ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းလောက်တုန်း

ကတော့ သိပ်ပြီးတော့ မခံစားတတ်သေးဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ စတာ နောက်တာပဲရှိတယ်။ ဒါကတော့ ကျောင်းသားဘဝ သဘာဝအတိုင်းပါပဲလေ။ စကြနောက်ကြတာပေါ့။

ရှစ်တန်းနှစ်ကျတော့ တော်တော်လေး ခံစားတတ်လာပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကြတာပေါ့လေ။ အဲဒီလို စ၊ ကြတော့ ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှ ဇာတ်လမ်းဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စကားအပြောအဆိုတောင် မရှိသလောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အိမ်လည်းရောက်ရော စာကျက်တော့ မယ်ဆိုတော့ ‘ပုံရိပ်ယောင်တွေ . . . ထားရစ်ခဲ့တယ်’ ပေါ့။ ပုံရိပ်ကလေးကပေါ်လာတယ်။ ပုံရိပ်ပေါ်လာတော့ စာထဲမှာ သမာဓိ ရသေးရဲ့လား။ မရတော့ဘူး။ သွားရင်းလာရင်းနဲ့လည်း ပုံရိပ်ယောင်လေးက မပေါ်လာဘူးလား။ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့စိတ်ကြောင့် ကိုယ့်မှာ မလွတ်လပ်တော့ဘူး။

ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က နေရာယူနေတာကို မကြိုက်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ထဲကနေ သတိရနေရတာကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်

ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ‘ငါ ဆယ်
တန်းမအောင်မချင်း ရည်းစား လုံးဝမထားဘူး’ လို့။

ဘာလို့တုံးဆိုတော့ . . . တမင်ရည်းစားထားတာ
တောင် မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစ၊ တာတောင်မှ
ပုံရိပ်တွေ ဒီလောက်လွှမ်းမိုးနေရင် တကယ်သာ ရည်းစား
ထားရင် ပိုမဆိုးနိုင်ဘူးလား။ ဆိုးနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဆယ်တန်းအောင်မှ ရည်းစားထား
မယ် လို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းအောင်အောင်
ချင်း ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်တော့ မထားဖြစ်တော့ဘူးပေါ့နော်။
ထားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဒူးထောက်လက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးချင်စိတ်မှ မရှိဘဲ။

ဒါက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီ
အတိုင်းပါပဲ။

အဲဒီတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးလေး
ကိုက မြန်မာလို ဘာတဲ့တုံး။ နှောင်ဖွဲ့တာ။ နှောင်ကြိုးလေး
တစ်မျှင်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ကို ပြောတာနော်။ သံယောဇဉ်
ဆိုတာ နှောင်ကြိုးပဲ။

ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုးတွေနဲ့ နှောင်

တုပ်ထားတယ်ဆိုမှတော့ သွားချင်ရာကို သွားလို့ ရသေးရဲ့
လား။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ ရဦးမလား။ မရတော့ဘူး။ မ
လွတ်လပ်တော့ဘူးပေါ့။ စိတ်လည်း ပူလောင်တာပေါ့။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သံယောဇဉ်ရဲ့ အပြစ်
ကို မြင်ခဲ့ပုံလေးပါ။ ဘုန်းကြီးဝတ်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို ပြော
ပါဆိုရင်တော့ အမျိုးစုံပြောလို့ရတယ်။ အဲဒီအမျိုးစုံထဲမှာ
သံယောဇဉ်ရဲ့အပြစ်ကို ကြောက်တာလည်း ပါပါတယ်။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊
ဆယ်တန်းမှာ လူရည်ချွန်သုံးခါရတာကိုး။ အဲဒီတော့ ရှစ်
တန်းလူရည်ချွန်စခန်းမှာ အရက်(၂၀)လောက် တစ်နိုင်ငံ
လုံးက လူရည်ချွန်တွေနဲ့အတူ . . . နယ်စခန်းတွေမှာရော၊
ရန်ကုန် စုပေါင်းစခန်းမှာရော အတူတကွ သွားလိုက်လာ
လိုက်ကြပေါ့။

အဲဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရက်
(၂၀)အတွင်းမှာ တော်တော်ကို ချစ်သွားကြတယ်။ မိတ်ဆွေ
ချစ်၊ သူငယ်ချင်းချစ်ကို ပြောတာနော်။ သူငယ်ချင်း အချင်း
ချင်း သိပ်ကို ချစ်ကြတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးက လက်ရွေးစင်
တွေချည်းပဲ စုနေကြတာဆိုတော့ ချစ်ကြတာပေါ့။

အဲဒါ လူရည်ချွန်စခန်းပြီးလို့ အိမ်ပြန်ကြပြီဆိုတာ
နဲ့ တစ်လလောက်ကတော့ နေမထိထိုင်မသာပေါ့။ ပျော်ခဲ့

ပါးခဲ့တာတွေ၊ သွားခဲ့လာခဲ့တာတွေ၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရတာ
တွေ ပြန်သတိရတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပုံတွေကို အကုန်
ပြန်ဖော်။ တော်တော်ကို ခံစားရတာ။

ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းလား ဆိုတော့ မဟုတ်
ဘူး။ လူရည်ချွန်မှန်သမျှ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ လူရည်ချွန်
ကျောင်းသား၊ လူရည်ချွန်ကျောင်းသူမှန်သမျှ အကုန်လုံး
အိမ်ပြန်ရောက်ရင် တစ်လအတွင်းတော့ စားလို့မဝင်၊ အိပ်
လို့ မပျော်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဝင်တော့ဝင်ပါတယ် . . . ပျော်တော့
ပျော်ပါတယ်နော်။ ကလေးဆိုတော့။

ဒါပေမဲ့ စားလို့မကောင်း၊ အိပ်လို့ မကောင်းဖြစ်
သွားတာပေါ့။ ဘာကိုမျှော်နေသလဲဆိုတော့ စာပို့လုလင်ပဲ
မျှော်နေတော့တာ။ အဲဒီတစ်လအတွင်းကတော့ စာတွေ
လာလိုက်တာ။ ကိုယ်က ရေးလိုက်၊ ဟိုက စာပြန်လိုက်၊ ဟို
က ရေးလိုက်၊ ကိုယ်က စာပြန်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် စာတွေချည်း ရေးနေ၊ ပြန်နေကြတာနော်။

တစ်လကျော်သွားလို့ ဝေဒနာသက်သာသွားတော့
လည်း စားဝင်အိပ်ပျော်နဲ့ နေထိထိုင်သာ ပြန်ဖြစ်သွားတာ
ပါပဲ။ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဝေဒနာတွေ အပြင်းအထန်
ခံစားနေရတဲ့အချိန်ကျတော့ ‘တော်ပြီ၊ နောက်နှစ် ငါ လူ
ရည်ချွန်ရအောင် မလုပ်တော့ဘူး’။ တစ်လကျော်သွားလို့

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတော့လည်း နောက်နှစ်ကျ
တော့ လူရည်ချွန်စခန်း သွားချင်တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ လူရည်
ချွန်စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးတော့ လုပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

သံဝေဂ ခိုင်မာလို့လား၊ မခိုင်မာလို့လား။ ခိုင်မာ
တာ မခိုင်မာတာနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းသားဘဝ
ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကိုတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မ
လုပ်ရဘူးလား။ လုပ်ရမှာပဲ။ ခံစားရမှာမို့လို့ လူရည်ချွန်ဖြစ်
အောင် မကြိုးစားဘူး၊ စာတော်အောင် မကြိုးစားဘူးဆိုရင်
တော့လည်း သဘာဝမကျသေးဘူးနော်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီကတည်းက သံယောဇဉ်ကို
တော်တော်ကြောက်တယ်။ သံယောဇဉ်ဟာ တော်တော်ကို
ဆိုးပါလား။ သူငယ်ချင်းချင်း ချစ်တာတောင်မှ ဒီလောက်
တောင် ခံစားနေရတာ ဟိုလိုဒီလိုလေးများ ချစ်ရင်တော့
ပိုပြီးတော့ ခံစားရမှာ။ ဒကာကြီးဦးမင်းသိန်းသောင်းတို့
ငယ်ငယ်တုန်းက ခံစားခဲ့ရသလိုပေါ့။ ဒကာကြီးကိုယ်တိုင်
ပြောပြခဲ့ဖူးတာပါနော်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးခါစ ဒကာကြီး မုဒုံ၊ ဖားအောက်
မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်းကလေ။ ရန်ကုန်မှာ တာ
ဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ဒကာမကြီးဆီကို နေ့တိုင်း စာတွေ
ရေး၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ အဝေးကြီးမှာ ရှိတဲ့ စာတိုက်ကို နေ့တိုင်း

သွားထည့်၊ ဒကာမကြီးဆီက စာ စာပို့သမား လာပို့တာ မစောင့်နိုင်လို့ စာတိုက်အထိ နေ့စဉ် အပင်ပန်းခံ သွားမေး၊ အိမ်နဲ့ စာတိုက်၊ စာတိုက်နဲ့အိမ်၊ ခရီးဝေးကြီးကို နေ့စဉ် အပင်ပန်းခံ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတာ သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရခဲ့ လို့ မဟုတ်လား။

ကိုယ်က စာနေ့တိုင်း ရေးပေမယ့် ဒကာမကြီးက နေ့တိုင်း မရေးတော့ ဒကာမကြီးဆီက စာမလာတဲ့နေ့တွေ ဆို ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားရ၊ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၊ နှလုံး သားတွေ ပူလောင်၊ သံယောဇဉ်ရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ် ဘယ် လောက် ကြောက်စရာကောင်းထားလဲ။ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ပူ လောင်မွန်းကျပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

သံယောဇဉ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဝေဒနာတွေဟာ အင်မတန် အခံရခက်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ကြီးလေ ပူ လောင်လေ၊ သံယောဇဉ်ငိုငိုလေ တင်းကျပ်လေပါပဲ။ သံ- ယောဇဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ဒုက္ခတွေ လုံးဝ မခံစားချင် တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အချစ်တဏှာမရှိအောင် မေတ္တာသတိဆောင်

သံယောဇဉ်နဲ့ သတိရခြင်းဆိုတာ အင်မတန် ပူလောင်တယ်။ ဒါဆိုရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်သင့်သလား၊ မဖြတ်သင့်ဘူးလား။ ဖြတ်သင့်တယ်။ ဖြတ်သင့်တယ်ဆိုပြီးတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သံယောဇဉ်ဓာတ်တွေကို ပါးသည်ထက် ပါးသွားအောင် ကြိုးစားရမှာ။ သံယောဇဉ်ရဲ့ နေရာမှာ မေတ္တာကို အစားထိုးရမှာ။ သံယောဇဉ်ရဲ့ နေရာမှာ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သူတော်ကောင်းဓာတ်တွေ အစားထိုးရမှာ။ အဲဒီလိုဆိုရင် သံယောဇဉ်ဓာတ်လို့ ခေါ်တဲ့ တဏှာဓာတ်တွေ ပါးပါးမသွားဘူးလား။ ပါး

သွားတယ်။

‘နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်လို . . . သံယောဇဉ်ကို . . . အလွယ်တကူ ဖြတ်နိုင်တဲ့သူ . . . ဖြစ်လိုပါသည် . . . ’
တဲ့။ ဦးဇင်းတို့ မမွေးခင်ကတည်းကပေါ်တဲ့ မြန်မာသံ သီ
ချင်းတွေ၊ မြန်မာဂန္ထဝင်သီချင်းတွေထဲမှာ ဦးဇင်းတို့ ရေနံ
ချောင်းသား ကိုတင်လှိုင် ဆိုတဲ့ ‘အမုန်းခွန်အား ပေးသနား
ပါ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ တရားသဘောတွေ အပြည့်ပါလို့လေ။

အဲဒီသီချင်းကြိုက်လို့လည်း ဘုန်းကြီးဖြစ်တာ ဖြစ်
နိုင်တယ်နော်။ အဲဒီအထဲက အကြိုက်ဆုံးစာသားလေးက
တော့ ‘နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်လို . . . သံယောဇဉ်ကို
အလွယ်တကူ ဖြတ်နိုင်တဲ့သူ . . . ဖြစ်လိုပါသည် . . . ’တဲ့။

ဘယ်လောက်များ ကောင်းထားလဲ။ နွယ်ပင်လေး
ကို ဆွဲဖြတ်လိုက်သလို၊ မြက်ပင်လေးကို ဆွဲဖြတ်လိုက်သလို
. . . သံယောဇဉ် အမျှင်အတန်းတွေကိုလည်း ရုတ်တရက်
အလွယ်တကူ ထောက်ခနဲ ချိုးဖြတ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေ
. . . တဲ့။

အခုတရားနာပရိသတ်များရော သံယောဇဉ်တွေ
ကို ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိရဲ့လား။

‘ရှိပါတယ်ဘုရား’

အံ့မယ် . . . ရှိတယ် . . . တဲ့။ နေပါဦး . . . သံ-
ယောဇဉ်ကို နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်လို ဖြတ်ချင်တာလား၊
သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းလို ဖြတ်ချင်တာလား။

အခု တရားနာ ပရိသတ်များရဲ့ သံယောဇဉ်က
နွယ်တစ်မျှင်လား၊ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းလား။

‘သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပါဘုရား’

နွယ်တစ်မျှင် မြက်တစ်ပင်နဲ့ သစ်တစ်ကိုင်းနဲ့
ဘယ်ဟာက ပိုပြတ်ဖို့လွယ်တုံး။ နွယ်တစ်မျှင်က ပြတ်ဖို့လွယ်
တယ်၊ သစ်တစ်ကိုင်းက ပြတ်ဖို့ခက်တယ်။

အခုတရားနာပရိသတ်များရဲ့ သံယောဇဉ်က သစ်
ကိုင်းသံယောဇဉ်တွေပေါ့နော်။ သစ်ကိုင်းမှာလည်း မန်
ကျည်းကိုင်းလား၊ တမာကိုင်းလားဆိုရင် . . .

‘မန်ကျည်းတစ်ညို လူတစ်ကိုယ်’ တဲ့။ မန်ကျည်း
ကိုင်းလေးတစ်ကိုင်း၊ လက်တစ်ဆစ်လောက်ပဲ တုတ်တဲ့
မန်ကျည်းကိုင်းလေး တစ်ကိုင်းကလည်း လူတစ်ကိုယ် ရပ်
တည်လို့ မရဘူးလား။ ရတယ်။ တော်တော်နဲ့ မကျိုးဘူး။
လူတစ်ကိုယ် ရပ်တည်လို့ ရတယ်။

‘တမာတစ်ကိုင်း၊ လူ့သင်္ချိုင်း’ တဲ့။

တမာကိုင်းက ဆတ်တယ်၊ ကျိုးလွယ်တယ်လေ။
ဒါကြောင့် တမာကိုင်းပေါ် လူတက်လိုက်ရင် အလွယ်တကူ

ကျိုးပြီး လူသေသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတာ။ သေရင် သဒ္ဓါရောင်
ရောက်မှာမို့ ‘တမာတစ်ကိုင်း လူ့သဒ္ဓါရောင်’ တဲ့ . . . ။

သစ်ကိုင်းသံယောဇဉ်သမားတွေမှာလည်း မန်
ကျည်းကိုင်းသံယောဇဉ်နဲ့ တမာကိုင်းသံယောဇဉ်ရယ်လို့ နှစ်
မျိုးရှိပြန်တာပေါ့။ မန်ကျည်းကိုင်းသံယောဇဉ်က ဖြတ်ဖို့
သိပ်ခက်တယ်။ အစွဲအလမ်း အရမ်းကြီးလို့။ တမာကိုင်းသံ-
ယောဇဉ်က ဖြတ်ဖို့ သိပ်လွယ်တယ်။ အစွဲအလမ်း အရမ်း
မကြီးလို့။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်သံယောဇဉ်ဟာ မန်ကျည်းကိုင်း
ဖြစ်သင့်သလား၊ တမာကိုင်းဖြစ်သင့်သလား။

‘တမာကိုင်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်ဘုရား’
တမာကိုင်း ဖြစ်သင့်တယ် . . . တဲ့။

အဲဒီကျတော့လည်း ‘တမာတောမှာ ပျော်တယ်
ဆိုတဲ့ . . . မောင်ရေ . . . မောင်ရေ’ ဆိုတာက လာဦးမှာ။
ကဲ . . . မခက်ဘူးလား။ တမာတောမှာ ပျော်တယ်ဆိုတော့
ဖြတ်ဖို့ မခက်ဘူးလား။ ခက်တာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်ဆိုလိုက်ပါ။

‘မေတ္တာနဲ့သာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ စိတ်မှာ သတိရ။’
ဘယ်သူ့ကိုမဆို မေတ္တာနဲ့ သတိရတယ်ဆိုရင် စိတ်
မှာ မအေးချမ်းဘူးလား။ အေးချမ်းပါတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့သူကို သတိ

မရဖို့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ။ တစ်ဖက်သားကလည်း သတိမရ
နဲ့လို့ တားဆီးလို့ မရဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သတိ
မရနဲ့၊ မေ့ပစ်လိုက်လို့ တားဆီးလို့ မရဘူး။

အဲဒီတော့ သတိရတယ်။ သတိရတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်
စိတ်ကိုယ်စစ်လိုက်။ တဏှာလေးနဲ့ သတိရနေတာလား၊
မေတ္တာလေးနဲ့ သတိရနေတာလား။ တဏှာနဲ့ သတိရနေ
တယ်ဆိုရင် မေတ္တာဖြစ်အောင် မြန်မြန်ပြောင်းလိုက်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို သတိရတယ်။ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့
ကြည်နူးခဲ့တာတွေကို သတိရမနေဘဲနဲ့၊ ပျော်ချင်ပါးချင်
ကြည်နူးချင်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ သတိရမနေဘဲနဲ့ ‘ကျန်းမာပါ
စေ၊ ချမ်းသာပါစေ’ မေတ္တာလေးပွားလို့ မရဘူးလား။ မေ-
တ္တာလေးပွားပြီး သတိရတော့ အေးချမ်းသွားတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ကြည်ညိုတဲ့သူကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့၊
ကြည်ညိုခဲ့တာတွေ၊ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့၊ ကူညီခဲ့တာတွေ၊
ကိုယ်ပေးကမ်းခဲ့၊ လှူဒါန်းခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရရင် ဒါ
လည်းပဲ မေတ္တာနဲ့ သတိရတယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ စာဂါ-
နုဿတိနဲ့ သတိရတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာလေး
တွေ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခဲ့တာလေးတွေကို ပြန်တွေးလိုက်
တော့ စာဂါနုဿတိဘာဝနာတောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်။

သတိရနည်းလေး ပြောပေးတာနော်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေ၊ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့သူတွေ ကို သတိမရနဲ့လို့ တားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာနဲ့ သတိမရပါနဲ့၊ မေတ္တာနဲ့ သတိရပါ။ ဒေါသနဲ့ သတိမရပါနဲ့၊ ကရုဏာနဲ့ သတိရပါ။ ဣဿာနဲ့ သတိမရပါနဲ့၊ မုဒိတာနဲ့ သတိရပါ စသည်အားဖြင့်ပေါ့နော်။ သတိရနည်း မှန်ကန်ဖို့ ပြောပေးနေတာပါ။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာလို့ခေါ်တဲ့ သူတော် ကောင်းတရားလေးတွေနဲ့ သတိရမယ်ဆိုရင် စိတ်လည်း အေးချမ်းပါတယ်။ ကုသိုလ်တရားတွေလည်း တိုးပွားပါတယ်။

ပေးခဲ့ကမ်းခဲ့၊ လှူခဲ့တန်းခဲ့တာတွေကို အများအားဖြင့် ပြန်ပြန်ပြီး မစဉ်းစားမိတတ်ကြတာများတယ်။ ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူကို သတိရနေတယ်ဆိုရင် သတိရမှုနဲ့အတူ တွဲပြီးတော့ ကိုယ်ပေးခဲ့လှူခဲ့၊ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးတော့ သတိရသင့်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်တွေကလည်း အားကောင်းသည်ထက် အားကောင်းလာမယ်။

သူ့အပေါ် ကူညီခဲ့တာတွေ ပြန်သတိရတဲ့အတွက် သူ့အပေါ်မှာ သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေလည်း ပိုပိုလာ

တယ်။ သူ့အပေါ်မှာတွင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မေတ္တာစစ်စစ်နဲ့
စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို သတိရဖန်များလာတော့ တခြား
တခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာဓာတ်တွေ
ထားနိုင်လာတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ် မေတ္တာထားခဲ့တာတွေ ထပ်
ကာထပ်ကာ သတိရဖန်များလာရာကနေ မေတ္တာဓာတ်
တွေ တိုးပွားပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်လာသမျှ တခြားလူ
တွေအားလုံးအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာထားနိုင်လာတယ်။

မေတ္တာနဲ့သာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ စိတ်မှာ သတိရ၊
ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ နီးနီးလေး၊ မှိုင်ငေးမနေရ။

အချစ်တဏှာ မဝေအောင်

မေတ္တာရေလေး လောင်းလိုက်ပါ

ရေချိုးတဲ့အချိန်မှာလည်း မေတ္တာဘာဝနာ ပွားလို့ ရတယ်ဆိုတာ တရားတော်တော်များများမှာ ခဏခဏပြော ခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ရေချိုးတိုင်း မေတ္တာပို့ဖြစ်ရဲ့လားဆို ရင်တော့ အများအားဖြင့် မပို့ဖြစ်တာ များတယ်။

‘သတိရှိတယ်၊ သတိရှိတယ်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဖို့ အမှတ်ရတာကို သတိ၊ မလုပ် သင့် မလုပ်ထိုက်တာကို မလုပ်ဖို့ အမှတ်ရတာကို သတိ။

ဒကာလေးတစ်ယောက်က လျှောက်ဖူးတယ်။ တ ပည့်တော် ရေချိုးတဲ့အခါ မေတ္တာပို့ရမယ်၊ ဝိပဿနာရှုရ မယ်လို့ အရှင်ဘုရားပြောထားတာကို ရေချိုးပြီးမှပဲ အမြဲ

တမ်း သတိရတယ်။

ရေချိုးနေတုန်းတော့ လောင်းလောင်းပြီးတော့ ချိုး
လိုက်တာပဲ။ ရေချိုးပြီးတော့မှ 'ဟာ . . . မေတ္တာမပို့လိုက်
ရသေးပါလား၊ ရေချိုးတဲ့ အမှုအရာလေးတွေကို ဝိပဿနာ
မရှုလိုက်ရသေးပါလား' ဆိုပြီးတော့ ပြန်သတိရတယ်တဲ့။
အဲဒီလိုဆိုတော့ ရေချိုးတဲ့အချိန်မှာ သတိရှိလို့လား၊ သတိ
မရှိလို့လား။ သတိမရှိလို့နော်။

ရေချိုးတဲ့အချိန်မှာ မေတ္တာပွားသင့်တယ်ဆိုတာကို
မေ့သွားတာ၊ အမှတ်မရတော့တာပေါ့နော်။ ရေချိုးတဲ့အချိန်
မှာ မေတ္တာပွားတဲ့အလုပ်၊ ဝိပဿနာအလုပ်ကလည်း လုပ်
သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ပဲလေ။ အဲဒီလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ဖို့ အမှတ်မရတာ သတိမရှိတာပေါ့။ သူများကို သတိ
မရှိဘူးလို့ ကဲ့ရဲ့တာမဟုတ်ဘူးနော်။ သတိရဲ့သဘောကို
ပြောပြတာ။

ဒီတော့ မေတ္တာနဲ့ သတိရတာဟာ ဘယ်လောက်
ဝေးဝေး နီးနီးလေးလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကလေးလည်း
အေးချမ်းတယ်၊ ကုသိုလ်တရားတွေလည်း တိုးပွားတယ်။

ရေချိုးရင်းနဲ့လည်းပဲ ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့သူ၊
ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူကို သတိရပြီးတော့ မေတ္တာမပို့
သင့်ဘူးလား။ ပို့သင့်တယ်။

ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ မေတ္တာ မပို့ရင်နေ။ ရေချိုး
ရင်းနဲ့တော့ ရေရဲ့ အေးမြတဲ့ အထိအတွေ့ကို သေချာအာရုံ
ပြုပြီး၊ သေချာခံစားပြီး မေတ္တာပို့သင့်တယ်။ အေးတဲ့ရေကို
သက်သေထားပြီး အေးတဲ့မေတ္တာ ပွားများရတာ သဘာဝ
လည်းကျ။ လွယ်လည်း လွယ်ကူပါတယ်။

ရေချိုးရင်းနဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ခင်တဲ့သူ တစ်
ယောက်ချင်းကို မေတ္တာပို့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ကိုယ်လို့ သဘောမထားနဲ့။ မောင်မြ ဆိုတဲ့သူက ကိုယ်ချစ်တဲ့
သူဆိုရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မောင်မြလို့ သဘောထားပြီး
တော့ မောင်မြကို မေတ္တာရေလေး လောင်းပေးပါတယ်။
မောင်မြ ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်း
သာပါစေ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ။

ရေလောင်းတိုင်း၊ ရေလောင်းတိုင်း ကိုယ့်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ရေလောင်းတယ်လို့ သဘောမထားဘဲနဲ့ မောင်မြ
ကို ရေချိုးပေးနေတယ်လို့ သဘောထားရမယ်။ မောင်မြကို
မေတ္တာရေတွေ လောင်းပေးနေတယ်လို့ သဘောထားရ
မယ်။ အဲဒီမေတ္တာရေထက် စွမ်းတာတော့ မရှိတော့ဘူး
နော်။

ရေခွက်ထဲ ကျောက်ခဲထည့်ပြီးတော့တောင်မှ ရေ
မေတ္တာ ဆိုပြီးတော့ ပို့ကြသေးတာပဲ။ ကျောက်ခဲအေးတာ

ကိုယ်အေးတာ မဟုတ်တော့ အေးချမ်းမှုသဘောကို ကိုယ်
တိုင် တကယ်မသိနိုင်ဘူး။

ဦးဇင်းတို့ ပိုသဘောကျတာကတော့ လိုအပ်လို့
ရေမေတ္တာ ပို့ချင်သပဆိုရင် လက်ကလေးကို ရေထဲနှစ်ထား
ပြီးတော့ လက်နဲ့ရေနဲ့ ထိပြီး အေးတာလေးကို အာရုံပြုပြီး
ဤရေကဲ့သို့ဘယ်သူဘယ်ဝါအေးချမ်းပါစေဆိုရင် ပိုကောင်း
ပါတယ်။

ရေထဲမှာ လက်ညှိုးလေး ထည့်ထားတယ်ဆိုရင်
ဒီလက်ညှိုးလေးကို ကိုယ်မေတ္တာပို့တဲ့လူလို့ သဘောထား
လိုက်ပေါ့နော်။ သူ့ကို အေးအောင်လုပ်ပေးထားတဲ့သဘော
ပေါ့။

ရေချိုးတိုင်း ရေချိုးတိုင်း ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုး
လေးစားကြည်ညိုတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူး
အထူးရှိတဲ့သူတွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် မေတ္တာပို့ပါ။

ရေတစ်ခွက်လောင်းလိုက်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကတော့
ဘယ်သူပေါ့။ အေးချမ်းပါစေ၊ နောက်တစ်ခွက်လောင်းလိုက်၊
ဒီခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူ၊ အေးချမ်းပါစေ . . . စသည်
အားဖြင့် မေတ္တာရေလေးလောင်းပေး။ မေတ္တာလေး ပို့ပေး
ပါ။

..... ဘယ်လောက်ဝေးဝေးနီးနီးလေး

ဦးညွန့်
စာပေ(၃၁)

ငွေပိရိတကဏ္ဍီ (၃၁)

သန့်သန့်သန့်

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး

အိမ်အိမ်

ရွှေပိရိတကဏ္ဍီ

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး

ခုတ်ယအကြိမ်

ရေချိုးရင်း မေတ္တာပို့တဲ့အခါကျတော့ ‘ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးထက် ‘အေးချမ်းပါစေ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အဓိကသုံးပေါ့။ လောလောဆယ်အဖြစ်အပျက်နဲ့ ပိုပြီးတော့ ကိုက်တာပေါ့နော်။

ရေထိလို့ အေးနေတာဆိုတော့ ‘ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းပါစေ’ စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာကတော့ ရေအေးနဲ့ပဲ ချိုးကြတာများလို့ . . . မြန်မာပြည်က လူတွေ အတွက် ဒီလောက် ပြောလိုက်ရင် . . . ပြီးပြီ။ ဒီအမေရိက၊ က လူတွေအတွက်ကျတော့ ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး။

အေးတဲ့ရာသီတွေမှာ ရေပူရေနှေးနဲ့ ရေချိုးရတာ ဆိုတော့ ရေချိုးနေရင်း ‘ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းပါစေ’ လို့ မေတ္တာပို့လို့ မရတော့ဘူးလေ။ ခန္ဓာကိုယ်အထိအတွေ့က အေးမှ မနေဘဲကိုး။

ရေနှေးနဲ့ ရေချိုးတော့လည်း ခန္ဓာကိုယ် နွေးသွားတာလေး အာရုံပြုပြီး နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာဓာတ်တွေနဲ့ လွှမ်းခြုံပေးနေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ပေါ့။ လူသားအားလုံး၊ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာဟာ အေးတိအေးစက်မေတ္တာ မဟုတ်ဘူး။ နွေးနွေးထွေးထွေးမေတ္တာလို့ ဆင်ခြင်ခံစားလိုက်ပေါ့။

‘သတ္တဝါအားလုံးကို နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာဓာတ်

တွေ ဖြန့်ဝေပေးပါတယ်။ သတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ သတ္တဝါအားလုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြပါစေ’

ရေနွေးနဲ့ ချိုးတဲ့အခါမျိုးကျတော့ ‘အေးချမ်းကြပါစေ’ လို့ မသုံးတော့ဘဲ မေတ္တာပို့ စကားလုံးကို ‘ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ’ လို့ ရိုးရိုးပဲ သုံးလိုက်တော့ပေါ့။ ‘ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ’ ဆိုတဲ့ မေတ္တာပို့ စကားရပ်ထဲမှာ နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေတယ်လို့ အာရုံပြုလိုက်ရုံပါပဲ။

‘ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ’ လို့ မေတ္တာပို့တာဟာ အပေါ်ယံ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပို့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကို ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့၊ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ပို့တာပါ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့ . . . နော်။

တစ်ယောက်ချင်းစီကို သီးခြားမေတ္တာပို့ရင်လည်း နည်းတူပါပဲ။ သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ထားတဲ့မေတ္တာဟာ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာပါလို့ အာရုံပြုပြီး ‘ဘယ်သူ . . . ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ’ လို့ ရိုးရိုးလေး မေတ္တာပို့ပေးနေရုံပါပဲ။

သိပ်အေးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောအခြင်တွေ ပြေချင်၊ အညောင်းပြေချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေခပ်ပူပူလေး ချိုးပြီ

ဆိုရင်တော့ ရေပူပူနဲ့ ထိတဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထု (ဥပမာ - ရေနွေးပူပူထဲ ထည့်စိမ်တဲ့ ဆေးထိုးအပ်) မှာ ရောဂါပိုးတွေ ကင်းစင်သွားတဲ့သဘော အာရုံပြုပြီး ‘သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ၊ သို့မဟုတ် ဘယ်သူ့ရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ကိလေသာ ရောဂါပိုးတွေ ကင်းစင်ပါစေ၊ ကိလေသာ အနာရောဂါတွေ ပျောက်ကင်းပါစေ’ လို့ မေတ္တာပို့လိုက်ပါ။

ရေပူပူနဲ့ ချိုးလိုက်ရတော့ သွေးလည်ပတ်မှုအားလည်း ကောင်းသွားတယ်၊ အကြောအခြင်တွေလည်း ပြေသွားတယ်လေ။ အဲဒါလေး အာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပေါ့။ ‘သွေးလည်ပတ်မှု အားကောင်းပြီး ကျန်းမာပါစေ၊ အကြောအခြင်တွေ ပြေပါစေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးပြီး ခွန်အားဗလတွေ ပြည့်ဝပါစေ၊ အားရှိပါစေ၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပါစေ’ စသည်အားဖြင့် ရေပူတော့လည်း ပူသလို ဉာဏ်လေးနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် တွေးပြီး မေတ္တာပို့တတ်မယ်ဆိုရင် ရေပူနဲ့ ချိုးလည်း ရေမေတ္တာ ပို့လို့ ရတာပါပဲ။

ရေအေးနဲ့ပဲ ချိုးချိုး၊ ရေနွေးနဲ့ပဲ ချိုးချိုး၊ ရေပူနဲ့ပဲ ချိုးချိုး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရေမေတ္တာပို့ပေးနေလို့ ရပါတယ်။

အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ရေချိုးနေတုန်းမှာကို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေတော့တာပါပဲ။ မေတ္တာနဲ့သာ သတိရနေရင်

ဘယ်သူနဲ့များ ဝေးသေးလို့လဲ။

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ နီးနီးလေး၊ မှိုင်ငေးမနေရ။

မေတ္တာသန့်သန့်လေးနဲ့သာ သတိရတယ်ဆိုရင်
တော့ မှိုင်တယ်၊ ငိုင်တယ်၊ ငေးတယ်၊ လေးတယ်၊ တွေးတယ်၊
ဆွေးတယ် ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကြွေတယ်၊ ခွေတယ်
ဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်အနားမှာ သူ့အမြဲရှိနေ
မှတော့ ဘာများ မှိုင်ငေးနေစရာ လိုသေးလို့လဲ။ ဒါ့ကြောင့်

...

မေတ္တာနဲ့သာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ စိတ်မှာသတိရ။

ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ နီးနီးလေး၊ မှိုင်ငေးမနေရ။

၀, ခုတင်ဘေးမှာ လှ, အပြုရှိတယ်

အခုတရားနာပရိသတ်များက မှိုင်ငေးနေချင်တဲ့ သူလား၊ ရွှင်လန်းနေချင်တဲ့သူလား။ ရွှင်လန်းနေချင်တဲ့သူတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့သူတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သံယောဇဉ်နဲ့ သတိမရပါနဲ့၊ မေတ္တာနဲ့ သတိရလိုက်ပါ။

မေတ္တာပို့သောအားဖြင့်လည်း သတိရလိုက်ပါ။ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးသောအားဖြင့်လည်း သတိရလိုက်ပါ။ ဘာကူညီရဦးမလဲ၊ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရဦးမလဲ၊ ဘာလေးများ ဖြည့်ဆည်းပေးရဦးမလဲ ဆိုတာကို တွေးတောခြင်းအားဖြင့်လည်း သတိရလိုက်ပါ။

အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းထားမလဲ

နော်။ ‘ယသ္မိ မနော နိဝိသတိ’ ဆိုတဲ့ ဒီပါဠိလေးကို ရှင်းပြနေ တာပါနော်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်မှာ စိတ်ကလေး ရောက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ။ အဲဒီပါဠိကိုပဲ နောက်နားကနေ ထပ်ပြီး တော့ ရှင်းပြထားသေးတယ်။

ပသန္နစိတ္တော။ အပြည့်အစုံပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အန္တောပိ သော ဟောတိ ပသန္နစိတ္တော။ လိုရင်းကတော့ ပသန္နစိတ္တောပါပဲ။ သတိရတိုင်းလည်းပဲ မနီးသေးဘူးတဲ့။ အဆင့်ဆင့်သွားလိုက်တာပေါ့နော်။ ခုနပြောတဲ့အထဲမှာကို က မေတ္တာနဲ့ သတိရရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး ဆိုတော့ သတိရရုံသက်သက်နဲ့တော့ မနီးဘူး၊ မေတ္တာပွားမှ၊ မေတ္တာဓာတ်တွေ ရှိနေမှ နီးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပါ တော့ ပါပြီးသားပါ။

ပသန္နစိတ္တော - ကြည်လင်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်။

ကိုယ်သတိရလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ စိတ်ကြည် လင်နေမှ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ။ သတိ တော့ရတယ်၊ စိတ်က မကြည်ဘူး၊ စိတ်နောက်နေတယ်။ စိတ်က မအေးဘူး၊ စိတ်ပူနေတယ်။ စိတ်က မရှင်းဘူး၊ စိတ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး

မဖြစ်သေးဘူးနော်။

တချို့ သတိရပေမယ့်လို့ စိတ်မကြည်တာလည်း မရှိဘူးလား။ ဘုရားကို သတိရတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ကြည် တယ်။ သံဃာကို သတိရတယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ကြည်ပါ တယ်။ မိဘကို သတိရရင်လည်း စိတ်ကြည်ပါတယ်။

ဒါကလည်း မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ အပြန် အလှန် နားလည်မှုရှိမှ စိတ်ကြည်တာနော်။ မိဘကို မကျေ မနပ်ဖြစ်နေတဲ့သူဆိုရင် မိဘကို သတိရရင် စိတ်ကြည်ပါဦး မလား။ မကြည်ဘူး။ မိဘက သားသမီးအပေါ်မှာ နား လည်မှုလွဲနေလို့ သားသမီးက မိဘအပေါ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေရင် မိဘသတိက သိပ်မကောင်းဘူး။

မိဘက သားသမီးကို သတိရ။ သားသမီးအပေါ် မှာ နားလည်မှု မရှိဘူးဆိုရင်လည်း သားသမီးကို သတိရ ရင် စိတ်မကြည်လင်ဘူး။ စိတ်မကြည်လင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး မဟုတ်ဘူး။ သတိရပေ မယ့်လည်း ဝေးနေသေးတာပဲနော်။

ပသန္နစိတ် ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဘာဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလဲ။ ပါဠိလို ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပသန္နစိတ်၊ ကြည်လင်တဲ့စိတ်၊ နားလည်မှုရှိတဲ့စိတ်၊ သဘောထားမှန်တဲ့ စိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့စိတ်။ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးလေး ဖြစ်နေမှ

သတိရတိုင်း နီးတာပါ။

ဒကာလေးတစ်ယောက်ကတော့ ပြောဖူးတယ်။
ဦးဇင်းရဲ့ ရှေ့မှာပဲ တခြားဒကာတစ်ယောက်ကို ပြောတာ။
'ဝ, ခုတင်ဘေးမှာ အရှင်ဆန္ဒာဓိက အမြဲရှိတယ်' တဲ့။
ဘာတဲ့လဲ။

'ဝ, ခုတင်ဘေးမှာ အရှင်ဆန္ဒာဓိက အမြဲရှိတယ်'
တဲ့။

'ဝ, စိတ်ပင်ပန်းလို့ရှိရင် အရှင်ဆန္ဒာဓိကကို သတိ
ရလိုက်တယ်။ အရှင်ဆန္ဒာဓိကစာအုပ်တွေကို အိပ်ရာဘေး
မှာ အမြဲထား၊ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲက တစ်အုပ်အုပ်ကောက်
ဖတ်လိုက်တယ်'

'စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့အချိန် အရှင်ဆန္ဒာဓိကရဲ့ စာ
အုပ် ဖတ်လိုက်ရင် စိတ်သက်သာသွားတယ်။ စိတ်ပူလောင်
နေတဲ့အချိန် အရှင်ဆန္ဒာဓိကစာအုပ် ဖတ်လိုက်ရင် စိတ်
အေးချမ်းသွားတယ်။ စိတ်နောက်ကျနေတဲ့အချိန် အရှင်
ဆန္ဒာဓိကရဲ့ စာအုပ် ဖတ်လိုက်ရင် စိတ်ကြည်လင်သွား
တယ်' . . . တဲ့။ 'အရှင်ဆန္ဒာဓိကကိုလည်း အမြဲတမ်း
သတိရပါတယ် . . . ' တဲ့။ 'ဒါ့ကြောင့် ဘယ်သူတွေဘာပဲ
ပြောပြော ဝ, ခုတင်ဘေးမှာ အရှင်ဆန္ဒာဓိက အမြဲရှိတယ်'
. . . တဲ့။

ဝ, က လု, ကို သတိရလို့ရှိရင် ဝနဲ့လုနဲ့ ဘယ်
လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပေါ့။ လုက ဝကိုသတိရလို့ရှိရင်
လုနဲ့ဝနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပေါ့။ လုနဲ့ဝနဲ့
ကြားမှာ ဘာအရေးကြီးလဲ။ သတိရဖို့လည်း အရေးကြီး
တယ်။ သတိရတိုင်း စိတ်ကြည်လင်ဖို့လည်း အရေးကြီး
တယ်။

ကိုယ့်သတိရတိုင်း စိတ်နောက်ကျနေမယ်ဆိုရင်
လုနဲ့ဝနဲ့ နီးပါ့မလား။ လုတို့က ဝနဲ့ နီးချင်ကြလား။ ဒီနေ့
ဟောတဲ့တရား ဘာမှ မမှတ်မိရင်နေပါ။

‘ဝ, ခုတင်ဘေးမှာ အရှင်ဆန္ဒာဓိက အမြဲ
ရှိတယ်’

အဲဒါတစ်ခု မှတ်မိရင် တော်ပါပြီ။

တော်သေးတာပေါ့။ ခုတင်ဘေးမှာ ရှိလို့။ ခုတင်
ပေါ်မှာဆိုရင် . . . မလွယ်ဘူးနော်။

ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ။ တခြားဒကာလေး
တစ်ယောက်ကတော့ ‘ဝ, ခုတင်ဘေးမှာကို မဟုတ်ဘူး . . .
ဝ, ခုတင်ပေါ်မှာကို အရှင်ဆန္ဒာဓိက အမြဲရှိတာ’ . . . တဲ့။
‘အရှင်ဘုရားရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တပည့်တော်ရဲ့ ခုတင်ခေါင်းရင်း
(ခေါင်းအုံးရဲ့ အပေါ်နား) မှာ အမြဲကပ်ထားတာဆိုတော့
တပည့်တော်ခုတင်ပေါ်မှာ အရှင်ဘုရား အမြဲရှိနေပါတယ်’

... တဲ့။

ကဲ ... မတတ်နိုင်ဘူး။ ခုတင်ဘေးထားလည်း
ခုတင်ဘေးနေရုံပဲ။ ခုတင်ပေါ်ထားလည်း ခုတင်ပေါ်နေရုံ
ပဲပေါ့။

ကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့သာ သတိရနေရင် သတိရ
တိုင်း နီးနေတာပါပဲ။ ကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့သာ အမြဲသတိရ
နေရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ။

နားလည်မှုလွဲလို့ တို့ဝေးခဲ့ပြီ

ပသန္နစိတ္တော - ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို သတိရတဲ့အခါ
မှာ ကြည်လင်တဲ့စိတ်ရှိရမယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီးပေမယ့်
လည်း မကြည်လင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ သတိရနေတာ၊ စိတ်
ရောက်နေတာလည်း မရှိတတ်ဘူးလား။ ရှိတတ်တယ်။

ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ဒကာမကြီးတစ်ယောက် လျှောက်
တယ်။ သူ့သိက္ခာထပ်ထားတဲ့ရဟန်းနဲ့ မခေါ်တာ ငါးလ
ရှိပြီတဲ့။ ရဟန်းအစ်မနဲ့ ရဟန်း မခေါ်တာ ဘယ်လောက်ရှိ
ပြီတဲ့တုံး။ ငါးလရှိပြီ။

ရဟန်းက ရဟန်းအစ်မကို သတိရတော့လည်း
ကြည်လင်တဲ့စိတ်က ဖြစ်ရဲ့လား။ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရဟန်း

အစ်မက ရဟန်းကို သတိရတော့လည်း ကြည်လင်တဲ့စိတ်
က ဖြစ်ရဲ့လား။ မဖြစ်တော့ဘူး။

သတိတော့ ရနေကြတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် တာဝန်လည်း ကျေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားမပြော
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နားလည်မှုတွေ လွဲနေတာကိုး။

လူကြီးနဲ့ လူငယ်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ လွဲပြီဆို
ရင် ဘယ်သူက လွဲတာများတတ်တုံး။ လူကြီးက လွဲတာများ
တတ်ပါတယ်။

မိဘနဲ့ သားသမီးကြားဆိုရင်လည်း အများအား
ဖြင့် မိဘကပဲ သားသမီးအပေါ် နားလည်မှုလွဲတာ များပါ
တယ်။ တချို့လည်း သားသမီးက နားလည်မှုလွဲတာ ရှိ
တယ်။ တချို့လည်း မိဘက နားလည်မှုလွဲတာ ရှိတယ်။

အများအားဖြင့်တော့ လူကြီးနဲ့လူငယ်၊ မိဘနဲ့သား
သမီးကြားမှာ ကြီးတဲ့သူက ငယ်တဲ့သူအပေါ်မှာ ကိုယ်ပုံ
သွင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလိုပဲ
ပြုမှုလှုပ်ရှားစေချင်တယ်။ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရှင်
သန်စေချင်တယ်။ အဲဒီစိတ်လေးတွေ မရှိတတ်ဘူးလား။
ရှိတတ်တယ်။ ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ပါ။ ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ဒီလို
ပြောပါ။ ပုံမသွင်းချင်ကြဘူးလား။ ပုံသွင်းချင်ကြတယ်။

ဟိုလိုကြီး ပုံသွင်းတာမျိုး မဟုတ်တောင်မှ ကိုယ့်

ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်စေချင်ဘူး။ ကိုယ့်ဆန္ဒ
နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အပြောမျိုး မပြောစေချင်ဘူး။ ကိုယ့်အလို
ကျအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တယ်။

ကောင်းစေချင်လို့ အဲဒီလို စိတ်မျိုး ထားတာက
တော့ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ကောင်းစေချင်လို့ဆိုတဲ့ ပုံမှန်အဆင့်
ထက် လွန်ကဲပြီးတော့ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးဖြစ်
သွားတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်ကြားမှာ နား
လည်မှု မလွဲသွားနိုင်ဘူးလား။ နားလည်မှု လွဲသွားနိုင်တယ်။

လူကြီးဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒက တကယ်ကို ကောင်း
ကျိုးဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ လူငယ်က လိုက်နာရမှာ
ပေါ့။ ကောင်းကျိုးမဖြစ်စေနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ လူငယ်က
လိုက်နာနေစရာ မလိုပါဘူး။ လိုက်နာစရာ မလိုလို့ မလိုက်
နာတာကို လူကြီးစကား နားမထောင်ဘူး၊ ပြောရဆိုရခက်
တယ်လို့ စွပ်စွဲတာကတော့ လူကြီးဘက်က လုံးဝ မှားပါ
တယ်။

မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ဆရာနဲ့ တပည့် . . . စသည်
လည်း နည်းတူပါပဲ။ ‘ကောင်းစေချင်လို့ ပြောတာ’ လို့ နာ
မည်ကောင်းတပ်လိုက်ရုံနဲ့ တကယ်ကောင်းသွားစေနိုင်တာ
မျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ပြောတိုင်း နားမထောင်နိုင်တာ၊
ပြောသမျှ လက်မခံနိုင်တာကို နားလည်သဘောပေါက်ဖို့

လိုပါတယ်။ မိဘပြောသမျှ အမှန်၊ ဆရာပြောသမျှ အမှန် ဆိုတာ လုံးဝ သဘာဝမကျပါဘူး။ ခြုံငုံပြောရရင် လူကြီး ပြောသမျှ အမှန်ဆိုတာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။

လူကြီးတွေ၊ မိဘ၊ ဆရာတွေက လူငယ်တွေ၊ သား သမီး၊ တပည့်တွေကို 'ငါတို့ပြောသမျှ အမှန်' လို့ တစ်ဖက် သတ် လက်ခံစေချင်တာဟာ လူကြီးတွေ၊ မိဘ၊ ဆရာတွေ ဘက်မှာ နားလည်မှုမရှိဘူးဆိုတာကို ဖော်ပြနေတာပါပဲ။

လူကြီးကမှ လူငယ်အပေါ် နားလည်မှုမရှိတော့ လူငယ်က လူကြီးအပေါ် ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နားလည်ပေးပါ တော့မလဲ။ မိဘကမှ သားသမီးအပေါ် နားလည်မှုမရှိတော့ သားသမီးကလည်း မိဘအပေါ် ဘယ်လိုလုပ် နား လည်ပေးပါတော့မလဲ။ ဆရာကမှ တပည့်အပေါ် နားလည် မှု မရှိတော့ တပည့်ကလည်း ဆရာအပေါ် ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နားလည်ပေးပါတော့မလဲ။

လူကြီးနဲ့ လူငယ်ကြား၊ မိဘနဲ့ သားသမီးကြား၊ ဆရာနဲ့ တပည့်ကြား အပြန်အလှန် နားလည်မှုတည် ဆောက်တဲ့နေရာမှာ သဘောထားကြီးဖို့ အဓိကအလိုအပ် ဆုံး၊ စတင်အလိုအပ်ဆုံးကတော့ လူကြီးပါပဲ၊ မိဘပါပဲ၊ ဆရာပါပဲ။

အဲဒီရဟန်းတော်နဲ့ အဲဒီရဟန်းအစ်မနဲ့ကြား ဘာ

တွေ နားလည်မှုလွဲသလဲဆိုတာတော့ ဦးဇင်း မပြောလိုဘူး
နော်။ အသေးစိတ်ကိုလည်း မသိဘူးလေ။ အရေးကြီးတာ
ကတော့ လျှော့သင့်ရင် လျှော့ရမယ်။ လူကြီးဘက်က လျှော့
သင့်ရင် လူကြီးဘက်က လျှော့၊ လူငယ်ဘက်က လျှော့သင့်
ရင် လူငယ်ဘက်က လျှော့။

မချစ်တတ်လေသမျှတော့ အချစ်ငတ်နေကြဦးမှာပါပဲ

သံယောဇဉ်တွေ သိပ်ကြီးပြီးတော့ ချစ်ပုံတွေ လွဲ
သွားရင်လည်း နားလည်မှုတွေ လွဲတတ်တာပဲ။ ကိုယ့်အနား
မှာပဲ ရှိစေချင်၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်၊
ကိုယ့်အလိုကိုပဲ အမြဲတမ်း လိုက်လျောစေချင်၊ ကိုယ်ဖြစ်စေ
ချင်သလို လိုက်လုပ်ပေးမှ ကျေနပ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့
နားလည်မှုလွဲကြတော့မှာ သေချာပါတယ်။

ဟိုတစ်နေ့က ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ဘုရားဖူး
ရင်းနဲ့ သူ့သားနဲ့ စိတ်ဆိုးသတဲ့။ သူ့သားက အသက် ဘယ်
နှနှစ်လဲဆိုတော့ ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆွေမျိုးတွေ
တစ်အုပ်ကြီးပေါ့လေ။ ဘုရားဖူးသွားကြတယ်။

ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲဆိုတော့ ဟိုအဒေါ်နဲ့ သွား
လိုက်၊ ဟိုဦးလေးနဲ့ သွားလိုက်၊ ဟိုအစ်မနဲ့ သွားလိုက်၊ ဟို
အစ်ကိုနဲ့ သွားလိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲသွားနေတာပေါ့။ တစ်အုပ်စု
တည်း သွားနေတာပေါ့။ ဘုရားပေါ် လှည့်ပတ်နေရင်းနဲ့
ကလေးက အမေနားကနေ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်။
ကလေးပျောက်သွားတော့ အမေက စိတ်ပူတာပေါ့လေ။

တကယ်တော့လည်း ဘုရားပေါ်မှာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့
ဆိုတော့ စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒါ စိတ်ပူပြီးတော့
ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာ၊ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားပေါ်
မှာ ကလေးက ထိုင်လို့။ ကလေးက ကားပေါ်မှာ ဆွေမျိုး
တွေနဲ့ အတူထိုင်နေတာပေါ့။

ကားပေါ်လည်းရောက်ရော အမေက ကလေးကို
စကားကို လုံးဝ မပြောဘူးတဲ့။ သူ့မျက်စိအောက်က ပျောက်
ရမလား ဆိုပြီးတော့ စိတ်ဆိုးတာလေ။

တကယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အတူတူသွားနေတာ
ပဲ။ ကိုယ့်အနားက ပျောက်သွားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။
ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားပြီးတော့ စိတ်ညစ်စရာ မလိုပါဘူး
နော်။

ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်ကသိပ်ပြင်းထန်တယ်။ ကလေး
ကို လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘူး။ မရိုက်တာ တော်သေး

တယ် ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒါ အိမ်ရောက်တော့လည်းပဲ အိမ်
မှာကို မအိပ်တော့ဘူး။ တခြားအိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်တဲ့။
ဒီကလေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း မအိပ်ချင်လို့တဲ့။

အဲဒါကို ဘေးက အစ်ကိုတွေ မောင်တွေက ပြော
ကြတာပေါ့။ (၆)နှစ်သားလေးကို ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး
ပြောတော့ ‘နင်တို့က ကလေးမှ မရှိတာဘဲ’ လို့ ပြောလိုက်
တယ်။ သွားပြောလိုက်တဲ့သူကလည်း လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ
ကိုး။ နင်တို့က ကလေးမှ မရှိဘဲ ဘယ်ချစ်တတ်ပါ့မလဲတဲ့။

သူကတော့ ချစ်တတ်တာကျနေတာပဲ။ ကလေးရှိ
တိုင်း ကလေးကို ချစ်တတ်တယ် မထင်နဲ့နော်။ ချစ်တတ်
တာလား၊ အချစ်လွဲနေတာလား။ အချစ်လွဲနေတာ။ ရုတ်
တရက်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သိပ်အချစ်ကြီး
တာပဲလို့ ထင်စရာပဲနော်။ တကယ်တော့ အချစ်တွေ လွဲမှား
နေတာ၊ အချစ်တွေ မှမမှန်ဖြစ်နေတာ။

‘မချစ်တတ်သောမိန်းမ၊ အချစ်ငတ်သော ယော-
ကျား’ ဆိုပြီးတော့ သတင်းစာထဲမှာလည်း ကြော်ငြာတွေ ဖူး
တယ်နော်။ ‘မချစ်တတ်သောမိဘ၊ အချစ်ငတ်သောသား
သမီး’ ဖြစ်နေတယ်နော်။ ကောင်းပါ့မလား။ ‘မချစ်တတ်
သော ဆရာ၊ အချစ်ငတ်သော တပည့်’ ဆိုရင်လည်း မ
ကောင်းဘူး။ ‘မချစ်တတ်သော မိတ်ဆွေ၊ အချစ်ငတ်သော

ဆူငယ်ချင်း'။ ဒီလိုဖြစ်နေရင်လည်း မကောင်းဘူး။

မိဘနဲ့ သားသမီးကြား၊ ဆရာနဲ့ တပည့်ကြား၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းကြား ချစ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်လိုရာကိုပဲ ပုံသွင်းချင်တယ်၊ အတ္တကြီးမားမယ်ဆိုရင် နားလည်မှု လွဲသွားမယ်။ နားလည်မှု လွဲသွားရင်တော့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ကြည်လင်တဲ့စိတ် မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါ့ကြောင့် 'မေတ္တာနဲ့သာ အေးချမ်းစွာ'တဲ့။ သတိရတဲ့ပုံစံလေးကို ပြောထားတာပါပဲ။ သတိရတိုင်း နီးတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကြည်လင်ပြီး ကောင်းသောနီးခြင်းနဲ့ နီးဖို့အတွက် ပြန်ဆိုလိုက်ပါ။

မေတ္တာနဲ့သာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ စိတ်မှာသတိရ။
ဘယ်လောက်ဝေးဝေး၊ နီးနီးလေး၊ မှိုင်းငေးမနေရ။

ကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့ သတိရဖို့ လိုအပ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်စိတ်ကို ကြည်လင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို အေးချမ်းအောင် ကြိုးစားပါ။ စိတ်မနောက်ပါစေနဲ့၊ စိတ်မပူပါစေနဲ့။ စိတ်မချတာတွေ သိပ်မများပါစေနဲ့။ စိတ်သိပ်မပူပါစေနဲ့။ စိတ်ပူတာတွေများ၊ စိတ်မချတာတွေ များရင်တော့ နားလည်မှု လွဲနိုင်ပါတယ်။ နားလည်မှုလွဲရင် သတိရပေမယ့် ဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးထဲမှာ 'ခန္တီစ အဝိဇောဓနံ' ဆိုတဲ့ အင်္ဂါလေးနှစ်ချက်ပါတယ်။ ခန္တီ - သည်းခံခွင့်လွတ်ရမယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။ အဝိဇောဓနံ - တစ်ဖက်သား ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ရဘူး၊ နားလည်လိုက်လျောရမယ်။

မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးအနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပေမယ့် မည်သူမဆို လိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့် တရားပဲ။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်လိုသူတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့် တရားပဲ။ မင်းကျင့်တရားဆိုတာ လူ့ကျင့်တရားပါပဲ၊ သူတော်ကောင်းကျင့်တရားပါပဲ။

ခန္တီ-သည်းခံတယ်ဆိုတာ ပါရမီဆယ်ပါးထဲမှာ မပါဘူးလား။ ခန္တီပါရမီဆိုပြီးတော့ ပါတယ်။ အဝိဇောဓနံ- လိုက်လျောတယ်ဆိုတာလည်း ပါရမီဆယ်ပါးထဲ ထည့်မယ် ဆိုရင် မေတ္တာပါရမီထဲ ထည့်ရမှာပဲ။ ပညာပါရမီထဲ ထည့်လို့လည်း ရပါတယ်။

အဲဒီတော့ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားထဲမှာလည်း သည်းခံခွင့်လွတ်တတ်မယ်၊ နားလည်လိုက်လျောတတ်မယ် ဆိုရင် နားလည်မှုတွေ မလွဲတော့ဘူး။ ဒါဆိုရင် ကြည်လင် တဲ့စိတ်၊ အေးချမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတိရပြီးတော့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး ဖြစ်သွား ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိတော့ရနေပါရဲ့။ စိတ်တော့ ရောက်နေပါရဲ့။ စိတ်ကြည်လင်မှု မရှိဘူး၊ စိတ်အေးချမ်းမှု မရှိဘူး၊ အမြင် မကြည်လင်ဘူး၊ သဘောထား မပြင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး မဖြစ်တော့ဘဲနဲ့ ဘယ်လောက်နီးနီး ဝေးဝေးကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေပြီးတော့ ဝေးနေတဲ့သူတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိတာပဲ။ တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေပြီးတော့ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်၊ မိဘနဲ့ သားသမီး မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်၊ ဇနီးခင်ပွန်းချင်း မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားနဲ့မြေးနဲ့ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် စသည်အားဖြင့် ဖြစ်နေကြတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီးတော့ သဘောပေါက်ပေါ့နော်။

သတိရရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘာအကြောင်းပြုပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောသလဲဆိုရင် လူ့သက်တမ်းတိုတောင်းလွန်းတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဟောတာပါ။ အာယုသင်္ခါရလို့ခေါ်တဲ့ လူ့သက်တမ်းဟာ အင်မတန် မြန်တဲ့အကြောင်း ဟောကြားရင်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။

ချစ်သမ္မုကို လှစ်ပြုပို့ လိုပါတယ်

တစ်ခါတုန်းက ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားလောင်း
ဇေယျဝံသီလို့ခေါ်တဲ့ ဟင်္သာမိုးမှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဇေယျ
ဆိုတာ လျင်မြန်တာ။ အပြေးအင်မတန်မြန်တဲ့ ဟင်္သာမိုးမှာ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟင်္သာကိုးသောင်းကို ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်ရတဲ့
ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးက တစ်နေ့တော့ စားကျက်က
နေ သူတို့နေထိုင်တဲ့ စိတ္တကုဋ်တောင်ဆိုတဲ့တောင်ကို ပြန်
လာတော့ ဗာရာဏသီမြို့ပေါ်ကနေ ဖြတ်သန်းလာတယ်။
ဗာရာဏသီမြို့ပေါ်မှာ ဟင်္သာကိုးသောင်း ခြံရံပြီးတော့
သွားတယ်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးကလည်း နန်းတော် လေ

သာပြတင်းကနေ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ ဟင်္သာ
အုပ်ကို တွေ့တယ်။

ရှေ့ဆုံးက ဟင်္သာမင်းကြီးက တောင်ပံတွေ ဖြန့်လို့
ရွှေရောင်တွေ တောက်လို့၊ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ရွှေပြားကြီး
ချိတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

‘ဪ . . . သူလည်းပဲ ငါ့လို မင်းဖြစ်မှာပဲ ထင်
တယ်။ သူနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ’

ကောင်းကင်မှာ ယုံသန်းနေတဲ့ ရွှေဟင်္သာမင်းကို
မြင်တာနဲ့ မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့ မင်းချင်း
ယောက်ျားတွေကို နန်းတော်ထဲကိုခေါ်။ တူရိယာမျိုးစုံ တီး
မှုတ်ပြီးတော့ ဂုဏ်ပြုတယ်။

တူရိယာတီးမှုတ်တဲ့အသံတွေ ကြားတော့၊ ပန်းနဲ့
သာတွေ ကိုင်ပြီးတော့ ပူဇော်နေတာတွေ မြင်တော့ ရွှေ
ဟင်္သာမင်းကြီးက အောက်ကို ငုံ့ကြည့်။ ပြီးတော့မှ သူ့တပည့်
တွေကို မေးလိုက်တယ်။

‘ရှင်ဘုရင်က အခုလို တူရိယာတီးမှုတ်နေတာ
ဘာဖြစ်ချင်လို့တုံး’

‘အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့
ချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကဲ . . ဒါဆိုလည်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြတာပေါ့’ ဆိုပြီး

တော့ ရွှေဟင်္သာမင်းက ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာ ပြီး ဗာရာဏသီမင်းနဲ့ စကားစမြည်ပြောပြီးတော့ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့တယ်။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကလည်း ဗာရာဏသီမင်းကြီး ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတယ်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးက လည်း ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတယ်။ အတိတ်က ရှေးရေစက်တွေလေ။

‘မြင်မြင်ချင်းကွယ် . . . ဘာ့ကြောင့်များ ချစ်ချင် တယ် . . . ဘဝဟောင်းက ပျို့ဆုတောင်းကြောင့်ထင်တယ်’ ဆိုတဲ့ စာသားလေး ရှိတယ်နော်။ အမှန်က ဆုတောင်းသက် သက်နဲ့တော့ မြင်မြင်ချင်း မချစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်တူကိုယ်တူ ကုသိုလ်အတူတူ ပြုခဲ့ဖူးမှ တစ်ယောက်အကျိုးတစ်ယောက် မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ဆောင်ခဲ့ဖူးမှ မြင်မြင်ချင်း ချစ်နိုင်တာပါ။

အတိတ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း အတူပြုခဲ့ဖူး မယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး ဘဝ တိုင်း ဆုံတွေ့ချင်စိတ်လည်း ရှိမယ်ဆိုရင် ဆုံတွေ့တဲ့ဘဝမှာ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတတ်ကြပါတယ်။

‘မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အမျိုး သားနဲ့ အမျိုးသမီး သမီးရည်းစားချစ် ချစ်သွားတာ တစ်ခု တည်းကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီအစ်ကိုလို၊ မောင်နှမ လို၊ သားသမီးလို ချစ်သွားတာတွေ၊ ချစ်တာအားလုံး ပါဝင်

ပါတယ်။

အမှန်ကတော့ ဘာလိုချစ်သွားတယ်၊ ညာလို ချစ်
သွားတယ်လို့ နာမည်တပ်မယ့်အစား ချစ်တာကို ချစ်တယ်
လို့ပဲ ရိုးရိုးလေးထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဘာလိုပဲ
ချစ်ချစ်၊ ညာလိုပဲချစ်ချစ်၊ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပါပဲ။

အခု ဒီမှာကြည့်လေ . . . ၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီးနဲ့
ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးနဲ့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားကြတာ၊ သားအဖ
လိုလို ပြောမလား၊ ညီအစ်ကိုလိုလို ပြောမလား။ ဘာလိုမှလို့
ကို မပြောနဲ့တော့။ မြင်မြင်ချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အရမ်း
ချစ်သွားကြတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ၊ လုံလောက်ပါပြီ။

တစ်ယောက်အကျိုးတစ်ယောက် လိုလားတဲ့ မေ-
တ္တာစိတ်အပြည့်နဲ့သာ ချစ်ကြမယ်ဆိုရင် ဘာလိုပဲချစ်ချစ်၊
ညာလိုပဲချစ်ချစ်ပေါ့။ ချစ်ဖို့အဓိကပါပဲ။ ဘာလိုချစ်နေတယ်၊
ညာလိုချစ်နေတယ်ဆိုပြီး ပုဒ်မတပ်၊ အပြစ်ဖွဲ့နေစရာ မလို
ပါဘူး။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးဆိုရင်လည်း တခြားသူမဟုတ်
ဘူး။ အရှင်အာနန္ဒာလောင်းပါပဲ။ ပါရမီတွေ အတူတူ ဖြည့်
ခဲ့ကြတာဆိုတော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြတာပေါ့။ မိတ်ဆွေဖွဲ့
ပြီးတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းက ပြန်သွားပါတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးက ပန်းနံ့သာတွေ ကိုင်ပြီး

တော့ ပူဇော်တာဆိုတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကလည်း သူ
လည်း ချစ်ပါတယ်ဆိုတာကို သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ တစ်နေ့
ကျတော့ အနောဒတ်အိုင်က ရေကို တောင်ပံတစ်ဖက်နဲ့
ခပ်လာတယ်။ စန္ဒကူးနံ့သာမွှေးတွေကို တောင်ပံတစ်ဖက်နဲ့
ယူလာတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို အနောဒတ်အိုင်က ရေနဲ့
ရေချိုးပေး၊ ပြီးတော့မှ စန္ဒကူးနံ့သာတွေ ကျပြီးတော့ သူ့ရဲ့
နေရာကို ပြန်သွားပါတယ်။ ချစ်ကြောင်းကို သက်သေပြ
လိုက်တာပေါ့နော်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ နေ
ရာမှာ စိတ်ထဲကနေ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ပါးစပ်ကနေ
ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောနေရုံနဲ့လည်း မပြီးဘူး။ ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့
လည်း ကိုယ်အပြုအမူ၊ နှုတ်အပြောအဆိုနဲ့လည်း ချစ်တဲ့
အကြောင်း သက်သေပြဖို့ လိုသေးတယ်။ ချစ်တဲ့သဘော
သက်ရောက်တဲ့ အပြုအမူ၊ ချစ်တဲ့သဘော သက်ရောက်တဲ့
အပြောအဆိုတွေနဲ့ ချစ်တာကို သက်သေပြဖို့ လိုပါတယ်။

တချို့ကပြောကြတယ်။ မိဘက သားသမီးကို ချစ်
ရင် အိပ်နေတုန်း နမ်းရမယ်. . . တဲ့။ ရှေ့မှာနမ်းရင် ရောင့်
တက်မှာစိုးလို့တဲ့။ ကိုယ်ချစ်တာကို သားသမီး မသိစေနဲ့
. . . တဲ့။ ချစ်တာကို ရင်ထဲမှာပဲထား၊ အပြင်မှာ မပြန့်. . .

တဲ့။ အဲဒီအယူအဆတွေက မှားပါတယ်နော်။

ဘုရားအဆုံးအမနဲ့လည်း လုံးဝ ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မေတ္တာကာယကံ၊ မေတ္တာဝစီကံ၊ မေတ္တာမနောကံ(မေတ္တာအပြုအမူ၊ မေတ္တာအပြောအဆို၊ မေတ္တာအတွေးအကြံ)ကို ရှေ့တွင်မှာရော၊ ကွယ်ရာမှာပါ အထင်အရှားပြုရမယ်လို့ အတိအလင်း ဟောကြားထားပြီး သားပါ။ မေတ္တာဆိုတာ ဝှက်ထား (ဖွက်ထား) ရမယ့်အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖော်ထုတ်ပြသရမယ့်အရာပါ။

သားသမီးကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ချစ်ကြောင်း သက်သေပြရမှာပေါ့။ သားသမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘ဪ . . . ငါ့အဖေ ငါ့အမေက ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပါလား’ ဆိုတဲ့ အသိလေး စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝင်သွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

မိဘနဲ့ သားသမီးမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမဆိုပေါ့လေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာတကယ်ရှိလို့ ချစ်ကြပြီဆိုရင် ချစ်ကြောင်းကို သက်သေပြဖို့ လိုပါတယ်။ ချစ်ကြောင်းသိအောင် သက်သေပြလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီလို ဟန်လုပ်တာကို ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

တန်ဖိုးအနှစ်သိလေ အမှန်တိုးချစ်မိလေ

အဲဒီလိုနဲ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးနဲ့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး တို့ အင်မတန်ချစ်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြ။ ဗာရာဏသီ မင်းကြီးကလည်း ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ဘယ်တော့လာမလဲ ဆိုပြီးတော့ မျှော်နေတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို ညီငယ် နှစ်ယောက်က နေမင်းကြီးနဲ့ အပြေးပြိုင်ချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုတယ်။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးက တားတယ်။ မရဘူး။

‘သူတို့တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ’

ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်မှာ ညီတော်ရွှေဟင်္သာ နှစ် ကောင်ရယ်၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးရယ် သုံးကောင်နေကြ

တယ်။ နေလည်း ထွက်လာရော၊ ညီအငယ်ဆုံးက နေနဲ့ ပြိုင်ပြေးတယ်။ နေထွက်တဲ့အချိန်ကျတော့ သူ့ဆက်မပြေး နိုင်တော့ဘူး။ တောင်ပုံကြားထဲက မီးတွေ ထတောက်လာ တယ်။ အဲဒီကျတော့မှ နောင်တော်ကြီး ကယ်ပါဦးဆိုတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးက တောင်ပုံနှစ်ဖက်နဲ့ ပိုက်ထွေးပြီးတော့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ထားပေါ့လေ။

တစ်ခါပြန်သွားပြီးတော့ ညီအလတ်ကို ခေါ်ရပြန် တယ်။ ညီအလတ်ကလည်း နေမင်းကြီးနဲ့ ပြိုင်ပြေးတာ၊ သူကတော့ အလတ်ဆိုတော့ အငယ်ထက်စာရင် အစွမ်းရှိ သေးတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်ကျမှ တောင်ပုံတွေကြားထဲက မီးတွေ ထတောက်။ အင်မတန် ပူလောင်။ ဆက်ပြီးတော့ မပြေးနိုင်တော့ဘူး။

နောက်တော့မှ နောင်တော်ကြီး ကယ်ပါဦး ဆို တော့ တောင်ပုံနှစ်ခုနဲ့ထွေးပိုက်ပြီးတော့ ခေါ်သွားပါတယ်။

ညီနှစ်ယောက် မပျံနိုင်တာသိတော့ ရွှေဟင်္သာမင်း ကြီးကလည်း သူ့အစွမ်းကို စမ်းချင်တယ်။ ‘နေမင်းကြီးနဲ့ငါ ပြိုင်ပြီး ပြေးနိုင်ပါ့မလား။ ငါစမ်းကြည့်ဦးမှပဲ’ ဆိုပြီးတော့ တောင်ပေါ်ကို ပြန်သွား။ နေမင်းကြီးက မွန်းတောင်တည့် နေပြီ။

အဲဒါ/နေနောက်ကနေ အတင်းလိုက်။ မိရုံမက

ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နေရဲ့ ရှေ့က ပြေးလိုက်၊ တစ်ခါတစ်
ရံမှာ နေရဲ့နောက်က ပြေးလိုက်။ နေရဲ့ ရှေ့နောက်ဝဲယာက
နေ အမျိုးမျိုး ပြေးနေတယ်။ နေကို မိရုံမကဘူး၊ နေရဲ့
ရှေ့ကတောင် သူက ရောက်နေသေးတယ်။

ပြေးရင်းပြေးရင်းနဲ့ 'နေမင်းနဲ့ ဒီလိုပြိုင်ပြေးနေလို့
ဘာအကျိုးမှ မရှိပါဘူး။ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဗာရာဏသီမင်းကြီး
ဆီ သွားပြီးတော့ အာလာပသလ္လာပစကားလေးပြောရင်း
ကိုယ့်နေရာကို ပြန်တာပဲ ကောင်းပါတယ်' ဆိုပြီးတော့ ဗာ
ရာဏသီပြည်ကို ပြန်လာတယ်။

ပြန်မလာခင်လေးမှာ စကြဝဠာကို တစ်ပတ်ပတ်
လိုက်သေးတယ်။ နေတောင်မှ စကြဝဠာကြီးကို တစ်ပတ်
မပတ်ရသေးဘူး။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးက တစ်ပတ်ပတ်ပြီးပြီ။

ပတ်ပြီးတော့ ပြန်လာ။ မင်းကြီးရဲ့လေသာပြတင်း
ပေါက်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ နားပေါ့လေ။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး
ကလည်း ပျားရည်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပေါက်ပေါက်တွေ၊ သကာ
ရည်တွေ စသည်နဲ့ ဧည့်ခံပေါ့လေ။ ပြီးတော့မှ နေမင်းကြီးနဲ့
အပြေးပြိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြတယ်။

ပြောပြတော့ နေမင်းနဲ့ ပြိုင်ပြေးပုံလေး ကြည့်ချင်
လိုက်တာ။ သင်ပြိုင်ပြေးပြပါလား။ နေမင်းကြီးနဲ့ ပြိုင်ပြေး
တာ အောက်ကနေ မင်းကြီးက ဘယ်လို ကြည့်လို့ရမှာလဲ။

မရဘူးနော်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီလိုတော့ ပြိုင်ပြေးပြလို့ မရဘူး။

‘နမူနာလေးတော့ ပြပါ’ ဆိုတော့ ‘ကဲ. . . ဒါဆိုရင် နမူနာလေးတော့ပြမယ်’။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ဘယ်လောက် မြန်သလဲဆိုတာကို သူက သိချင်တာလေ။ နေနဲ့ ပြိုင်တာ တော့ ပြလို့ မရဘူး။ သူ့ဘယ်လောက်မြန်သလဲဆိုတာကို တော့ ပြလို့ ရပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ မင်းရင်ပြင်မှာ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်စိုက်။ အဲဒီကျောက်တိုင်မှာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လေးသည် တော်လေးယောက်ကို အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ပြီးတော့ မြားတွေ ပစ်ခိုင်းတယ်။

အဲဒီအရပ်လေးမျက်နှာကို ပစ်လိုက်တဲ့ မြားတွေ ကို အဲဒီမြားတွေ မြေကြီးပေါ်မကျခင် ရွှေဟင်္သာမင်းက မြားလေးစင်းလုံးကို ယူပြီးတော့ အဲဒီလေးသည်တော်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ချပြပါမယ်။

အဲဒီတော့ အကျွမ်းကျင်ဆုံး၊ အတော်ဆုံး အထူး ချန်ပီယံ လေးသည်တော်လေးယောက်ကလည်း . . . နေရာ ကပ်နေရာတည်းကနေ ကျောချင်းဆိုင်ပြီး အရပ်လေးမျက် နှာကို မြားတွေကို အင်မတန် လျင်မြန်လွန်းတဲ့နှုန်းနဲ့ ပစ် လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီမြားတွေကို ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးက မြေ ကြီးပေါ်ကို မကျခင် လေးချောင်းလုံး (လေးစင်းလုံး) ယူပြ

နိုင်ခဲ့တယ်။

ပြေးတာ၊ ပျံတာ မြန်လွန်းလို့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို ဘယ်သူကမှ မမြင်ရဘူး။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆည်းလည်းသံလေး နားထောင်ပြီးတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ပြေးနေတယ်၊ ပျံနေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးက ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို သဘောကျသွားတယ်။ နဂိုကတည်းက ချစ်ပြီးသား၊ သူ့အစွမ်းအစကို သိတော့ ပိုချစ်သွားတာပေါ့။

‘ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး၊ ကိုယ့်နေရပ်တောင်ကို မပြန်ပါနဲ့တော့။ နန်းတော်မှာပဲ တစ်သက်လုံးနေပါ’

ဗာရာဏသီမင်းကြီး ပြောတဲ့စကားတွေတော့ အများကြီးပေါ့လေ။ အကုန်လုံး မပြောတော့ဘူး။ အကြမ်းဖျင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ . . .

‘လောကမှာ ဂုဏ်သတင်းကြားရုံနဲ့၊ အသံကြားရုံနဲ့ ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လည်း တွေ့လိုက်ရော မချစ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို အမျိုးအစားလည်းရှိတယ်။ ဂုဏ်သတင်းကြားတုန်းက၊ အသံကြားတုန်းကလည်း ချစ်တယ်၊ တကယ်မြင်တွေ့ပြီဆိုတော့လည်း ချစ်တယ်။ အဲဒီလို အမျိုးအစားလည်း ရှိတယ်’

‘ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေကို ကြားက
တည်းက ချစ်ပြီးသား။ တကယ်မြင်တွေ့ရတဲ့အခါကျတော့
အချစ်တွေ ပိုပြီးတော့ တိုးလာတယ်။ ဝေးဝေးမသွားပါနဲ့။
ကိုယ့်နေရာကိုယ် မပြန်ပါနဲ့တော့။ ဒီမှာပဲ နေပါ’

အပြန်အလှန် သတိမပေ့ရင် အမှန်အကန်ထိတွေ့ နေပါတယ်

ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကလည်း ‘နန်းတော်မှာတော့ မနေပါရစေနဲ့။ တစ်နေ့ မင်းကြီးအရက်မူးလို့ ရွှေဟင်္သာသား စားချင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ချက်ခိုင်းလိုက်ရင် သေရလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ မနေပါရစေနဲ့’ ဆိုတော့ . .

‘ကျွန်ုပ်ဟာ စားစရာ သောက်စရာတွေကို အင်မတန်ချစ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်သိပ်ချစ်တဲ့ အစားအသောက်တွေထက် ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို ပိုချစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး နန်းတော်မှာနေသမျှကာလပတ်လုံး အရက်မသောက်တော့ပါဘူး’

ဗာရာဏသီမင်းကြီး ပြောလိုက်တဲ့စကား . . .

သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အရမ်းချစ်ပါတယ်ဆိုသူတွေအတွက် နမူနာယူစရာ ချစ်နည်းလမ်းညွှန်ပါပဲ။ ‘မင်း ဒီမှာရှိနေသမျှ ကိုယ် အရက်မသောက်တော့ဘူး’ . . . တဲ့။

လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီလူ မလုပ်စေချင်တဲ့အလုပ် မလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒီလူရဲ့ လိုအင် ဆန္ဒကို လိုက်လျောတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ပြီဆိုရင် တစ်ဖက်သားကို နေရာတကာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း လိုက်ဖြစ်စေချင်လို့ ရပါ့မလား။ မရဘူး။ နားလည်ခွင့်လွှတ် သင့်တာကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ လိုက်လျောသင့်တာ ကို လိုက်လျောရမယ်။ တကယ့်ကို ဆိုးပြစ်တွေ ဖြစ်မယ့်ဟာ ဆိုရင်တော့ တားဆီးရမှာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ စာသင်သားဘဝတုန်းက စစ်ကိုင်း၊ ကံ တလူဘုရားကို ဘုရားသွားဖူးတော့ ဘုရားမှာ စုံတွဲတစ် တွဲ တွေ့တယ်။ သမီးရည်းစားလား၊ ဇနီးခင်ပွန်းလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အတွဲလိုက်ချောင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘုရားပတ်ဖူးရင်း အလိုအလျောက် တွေ့တာ။

အဲဒီမှာ ‘ကံမထူရင် ကံတလူမှာ အောင်မြေ့နင်း ပါ’ ဆိုတဲ့စကားကလည်း ရှိတာကိုး။ ရှိတော့ အမျိုးသမီး လေးက အောင်မြေ့ကို သွားနင်းတယ်။ အောင်မြေ့နင်းပြီး

တော့ အဲဒီအောင်မြေအကွက်၊ အောင်မြေကျင်းကြီးထဲမှာ ပတ်လည်း ပတ်လိုက်ရော အမျိုးသားက လက်ကို ဆောင့် ဆွဲပြီးတော့ ရင်ပြင်ပေါ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

‘နင့်ကို ဒီလိုလုပ်တာ ငါမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထား သားနဲ့။ ဒီလို အောင်မြေနင်းရုံနဲ့ အောင်မြင်မှာလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်’ . . . ဘာ ညာနဲ့ စွပ်စွဲပြီးတော့ အနီးနားမှာရှိတဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ကောက်ရိုက်တော့တာပါပဲ။

အမျိုးသမီးလေးခမျာ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ရှာတယ်။ တောင်းပန်လေ၊ ရိုက်လေပါပဲ။

အောင်မြေလေးနင်းရုံနဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုတာ မလွန် လွန်းဘူးလား။ အင်မတန်ဝဋ်ကြွေးကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးလေး ပါပဲ။ ဒီလို အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့သူ၊ ရက်စက်တတ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့တာ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ပေါ့။

ချစ်လွန်းလို့ အနိုင်ကျင့်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အနိုင်ကျင့်ချင်လို့ ချစ်တာ . . . အင်း . . . မဟုတ်ဘူး . . . ချစ်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ချစ်ရင် ဘာမှ အနိုင် ကျင့်စရာ မလိုပါဘူး။

‘ဒီအချိန်မှာ . . . နားလည်သင့်ပြီ’

လူတိုင်းလူတိုင်း ဘယ်သူမဆိုလေ။ သမီးရည်းစား

ချင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ချစ်ချစ်၊ ချစ်ကြတဲ့ သူတွေ အချင်းချင်းပေါ့။ မိဘနဲ့သားသမီး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း . . . အားလုံးပေါ့။

‘ကိုယ်လိုချင်တာ . . . အချုပ်အနှောင်မဲ့အချစ်များ’ သူတစ်ပါးကို ချုပ်နှောင်လိုတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်တယ်ဆိုရင် အချစ်ခံရတဲ့သူက မလွတ်လပ်တော့ဘူး။ စိတ်မအေးချမ်းတော့ဘူး။ ကိုယ်လည်းပဲ တကယ်စိတ်မအေးချမ်းပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ‘ဒီအချိန်မှာ နားလည်သင့်ပြီ’ ဆိုတဲ့ စာသားပါတဲ့ သီချင်းလေးကို တစ်နေ့သုံးခေါက်လောက် နားထောင်စေချင်တယ်နော်။ ကိုယ်ချစ်ပါတယ်ဆိုသူတွေ အပေါ် နားလည်မှု၊ နားလည်ပေးတတ်တဲ့စိတ် တိုးပွားလာအောင်လို့ပါ။

စာသားလေးတွေကို သေချာခံစားပြီး နားထောင်ပါ။ အရသာခံဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ပါ။

‘နန်းတော်မှာ နေသမျှကာလပတ်လုံး အရက်မသောက်တော့ပါဘူး’ တဲ့။

အဲဒီတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကလည်း ပြန်ပြောတယ်။

‘မြေခွေးတွေရဲ့ အသံတွေ၊ ကျေးငှက်တွေရဲ့ အသံတွေဆိုတာ နားလည်ဖို့ လွယ်ပါတယ်။ လူတွေရဲ့ စကားသံ

ဆိုတာ နားလည်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ထဲကတစ်မျိုး၊ ပြော
တာကတစ်မျိုးဆိုတော့ နားလည်ရ ခက်ပါတယ်’

‘အတိစိရံ နိဝါသေန၊ ပိယော ဘဝတိ အပ္ပိယော’
‘အနေကြာလာပြီဆိုရင် ချစ်ရာကနေ မုန်းသွားတတ်ပါ
သေးတယ်။ အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကြားမှာ အမုန်း
တရားမပေါ်ပေါက်သေးခင်၊ အရှင်မင်းကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်
ကို မမုန်းသေးခင်၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း အရှင်မင်းကြီးကို မမုန်း
သေးခင် ကိုယ့်နေရပ်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေ။ ခွင့်ပြုပါ’

အဲဒီတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးကလည်း လက်
အုပ်ချီပြီးတော့ . . . ‘အခုလို ‘ဝေးဝေးမသွားပါနဲ့’ လို့
တောင်းပန်နေတဲ့ကြားထဲက မလိုက်လျောနိုင်ဘူးဆိုရင်
တော့လည်း သွားပေါ့။ လုံးဝကြီးတော့ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးပြီး
တော့ မသွားပါနဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံလေးတော့ ပြန်လာပါ။
ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ပြန်လာမယ့်နေ့ကို မျှော်လင့် စောင့်စား
နေပါ့မယ်။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီးကို အမြဲတမ်း သတိရနေပါ
မယ်’

ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ‘ယသ္မိ
မနော နိဝိသတိ’ ဆိုတဲ့အချက်လည်း ပါတယ်နော်။

‘ဗာရာဏသီမင်းကြီး . . . အသင်နဲ့ကျွန်ုပ် ဘယ်
လောက်ပဲဝေးဝေး၊ အသင်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သတိရ၊

အကျွန်ုပ်က အသင်မင်းကြီးကို သတိရနေရင် ဘယ်လောက်
ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ။ အသင်မင်းကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကြားမှာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိပြီးတော့ စိတ်ကြည်
လင်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ’

‘လူတစ်ယောက်က တခြား လူတစ်ယောက်ဆီကို
စိတ်ရောက်နေတယ်၊ သတိရနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်
လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပါပဲ’

‘လူတစ်ယောက်က တခြားလူတစ်ယောက်ကို
ကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့ သတိရနေတယ်ဆိုရင် သမုဒ္ဒရာ ဟို
ဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းထိအောင်ကို ဝေးနေပါစေ၊ နီးနီး
လေးပါပဲ’

‘အရှင်မင်းကြီးလည်း အသက်အန္တရာယ်မရှိဘူးဆို
ရင်၊ ကျွန်ုပ်လည်း အသက်အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုရင် တစ်နေ့
နေ့မှာ ဆုံကြသေးတာပေါ့’

ဆိုလိုတာကတော့ . . .

‘အရှင်မင်းကြီးလည်း မသေသေးဘူး၊ ကျွန်ုပ်
လည်း မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့’

အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး စိတ္တကုဋ်
တောင်ကို ပြန်သွားပါတယ်။ ဦးဇင်းလည်း ဘုရားလောင်း
ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး ပြောသလိုပဲ ပြောရတော့မှာပါပဲ။

‘ဦးဇင်းလည်း မသေသေးဘူး၊ ဒကာကြီး၊ ဒကာမ ကြီးတို့လည်း မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေးတာ ပေါ့’

အခု ဒီတစ်ခေါက် အမေရိကမှာ ဦးဇင်းသီတင်း သုံးတာ (၅)လ ကြာပါတယ်။ အဲဒီ(၅)လမှာ ဘော်လ်တီမိုး (မြို့)ကို သွားပြီး ဆေးစစ်၊ ဆေးကုရတဲ့ ရက်တွေက ပေါင်း လိုက်ရင် (၁)လ ကြာတယ်။ ဘော်လ်တီမိုးမှာနေတဲ့ (၁)လ ကတော့ စာလုံးဝ မရေးဖြစ်ဘူး။

မနက်ဖြန် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်(၁)ရက်နေ့ က စပြီးတော့ တရားဟောခရီး၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတခရီး ထွက်မှာက (၁)လ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ အယ်လ်အေ၊ နယူး ယော့ စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီ (၁)လလည်း စာလုံးဝ ရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒီတော့ အမေရိကမှာ နေတဲ့ (၅)လအတွင်း စာ တကယ်ရေးဖြစ်တာက (၃)လပဲ ရှိပါတယ်။ (၃)လ စာရေး တာ ဟောတရား(၈)ပုဒ် ရေးပြီးသွားပါတယ်။ အပြီးအစီး တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းစီပေါ့။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်မှ ထပ်ဖြည့်ရေးပြီး အချောသတ်ရမှာ။

၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီ (၉)ရက်၊ အသက်(၄၀)ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ အုပ်ရေ (၄၀)နဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ဖို့ ရည်ရွယ်

ထားတာဆိုတော့ တစ်နှစ်အတွင်း တော်တော်ရေးရဦးမယ်။
မြန်မာပြည်မှာဆိုရင် ရေးချိန်သိပ်မရလို့ ဒီ အမေရိကမှာ
လာရေးရတာ။

အမေရိကမှာတောင်မှ မြန်မာလုံးဝမရှိတဲ့မြို့မှာ
လာရေးရတာ။ မြန်မာရှိတဲ့မြို့မှာ သွားနေရင် ဧည့်သည်လာ
နေဦးမယ်လေ။ မြန်မာပြည်မှာ တောထဲ တစ်ပါးတည်းနေ
တဲ့ကြားက ဧည့်များနေလို့ အမေရိက ပြေးလာပြီး ဧည့်
ရှောင်ရင်း စာရေးရတာ။ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးနဲ့ မငယ်က
လွဲရင် ဒီမြို့မှာ မြန်မာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ မြန်မာ
တွေရှိတဲ့မြို့နဲ့လည်း တော်တော်အလှမ်းဝေးတော့ ဧည့်သည်
ဘေး ကင်းဝေးတာပေါ့။

အုပ်(၄၀)မြောက်ကို ဆောင်းပါးပုဒ်ရေ (၄၀)နဲ့
လည်း ထူးထူးခြားခြား ထုတ်ချင်တယ်။ အဲဒီဆောင်းပါး
(၄၀)ကလည်း မြန်မာပြည်မှာ နေရင် ရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်လို့
နောက်နှစ် ဝါမဆိုမီ ဒီအမေရိက ပြန်လာပြီး ရေးရဦးမှာပါ
ပဲ။

ဦးဇင်းရဲ့ မျက်စိကလည်း မီးရောင်နဲ့ လုံးဝ အ
လုပ်လုပ်လို့မရ၊ သဘာဝအလင်းရောင်နဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်လို့
ရတာဆိုတော့ ဒီမှာ နေ့တာအရှည်ဆုံးလတွေဖြစ်တဲ့ ဇွန်၊
ဇူလိုင်မှာ လာဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဦးဇင်းလည်း မသေသေးရင်၊ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးနဲ့ မငယ်တို့လည်း မသေသေးရင်တော့ နောက်နှစ် ဇွန်၊ ဇူလိုင်မှာ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့။

ဦးဇင်းရဲ့ တရားတိပ်ခွေတွေကို အနာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တဲ့ ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးကို ဦးဇင်း အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ဒီမှာနေစဉ်အတွင်း အချိန်ပြည့် စာရေးနိုင်အောင်ရော၊ ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံအောင်ရော အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ကြတဲ့ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးနဲ့ မငယ်တို့ကို ဦးဇင်း အမြဲ သတိတရနဲ့ မေတ္တာပို့သနေမှာပါ။

တီဗီစလောင်းက FOOD CHANNEL နေ့တိုင်း ကြည့်ပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် မြန်မာစာရော၊ ဘိုစာရော၊ မြန်မာစာ-ဘိုစာ-ရောသမမ္ဘေရော ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး လှူဒါန်းဆက်ကပ်တဲ့ ဒကာမကြီးနဲ့ မငယ်ကိုလည်း မြန်မာပြည်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းတိုင်း သတိရနေတော့မှာပါ။

ညနေတိုင်း ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီး၊ ခမည်းတော်နဲ့ ဦးဇင်းတို့ လေးယောက် အနည်းဆုံး နှစ်မိုင်လောက် မပျက်မကွက် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ မြန်မာပြည်မှာ နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်တိုင်း၊ စင်္ကြံလျှောက်တိုင်းလည်း ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးကို ဦးဇင်း သတိရနေမှာပါ။

သတိရတိုင်း မေတ္တာပို့နေမှာဆိုတော့ သတိရတိုင်း
စိတ်အေးချမ်းပြီး ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေး ဖြစ်နေ
မှာပါပဲ။

ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးတို့၊ မငယ်တို့လည်း ဦးဇင်း
ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း သတိရနေလိမ့်မယ်၊ သတိရ
တိုင်းလည်း မေတ္တာပို့နေလိမ့်မယ် လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ကိုယ်က သူ့ကို သတိရနေရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူရှိ
နေတဲ့အတွက် ကိုယ်နဲ့သူ အပြင်မှာ မထိတွေ့ပေမယ့် ရင်
မှာ ထိတွေ့နေပါတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်သတိရလိုက်တိုင်း ကိုယ့်
စိတ်ထဲမှာ သူရှိနေတာပဲလေ။

သူက ကိုယ့်ကို သတိရနေရင် သူ့ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိ
နေတဲ့အတွက် သူနဲ့ကိုယ် အပြင်မှာ မထိတွေ့ပေမယ့် ရင်
မှာ ထိတွေ့နေပါတယ်။ ကိုယ့်ကို သူသတိရလိုက်တိုင်း သူ
စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေတာပဲလေ။

တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်
အလှန် သတိမမေ့ရင် အမှန်အကန် ထိတွေ့နေတာပါပဲ။
အပြင်မှာ ထိတွေ့နေဖို့ထက် ရင်မှာ ထိတွေ့နေဖို့က ပို
အရေးကြီးပါတယ်။ ခိုင်မြဲတဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကသာ လူတစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ်နီးကပ်စေတာပါ။

စစ်မှန်သန့်စင်တဲ့မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ အပြန်အလှန်

သတိရရင်း ကုသိုလ်တရားတွေ တိုးပွားအောင် ကြိုးစား
သွားကြပါစို့လို့ တိုက်တွန်းရင်း ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ‘ဘယ်လောက်
ဝေးဝေးနီးနီးလေး’ တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့
မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထား
ကြပါ။ အရေးအကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါ
တော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြ
ထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်
သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါ ဘုရား။

|၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၆)ရက်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊

မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားပြည်နယ်၊ ဒီဒင်တန်မြို့

ဒေါက်တာမင်းသိန်းသောင်း၊ ဒေါက်တာခင်နွယ်ဝင်းမိသားစု

လှူဒါန်းထားသော ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ ဟောကြားအပ်သော

တရားတော်ကို ပြုပြင်ဖြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။

အရှင်သန္တာမိက(ရွှေပါရမီတောရ)

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဝေးလျှောက်နီးနေ မိုင်ပေါင်းကုဋေ

အရှင်ဘုရား . . .

မေတ္တာနဲ့သာ အေးချမ်းစွာ စိတ်မှာ သတိရခြင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ အရှင်ဘုရား (၅)လ မပြည့်တပြည့် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဝါတွင်းသီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ ရွှေပါရမီတောရ(USA) စံ ကျောင်းတည်ရာ Edenton ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့လေးက နေ တပည့်တော် ကြည်ညိုရိုသေလေးစားစွာ စာရေး လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော် စာကို နိဒါန်းမပျိုးခင် အရဟံဂုဏ် တော်ကို ရွတ်ပြီးသွားပါပြီ။ ယခု ဆက်လက်စာရေးရင်း တပည့်တော်ပါးစပ်က တဖွဖွနဲ့ ‘အရှင်ဘုရား ကျန်းမာချမ်း သာပါစေ’ လို့ ရေရွတ်နေလိုက်တာ တပည့်တော် နားငြီး မတတ်လောက်ပါပဲ။ ဆက်သာ အချိန်ကောင်းကောင်း အား သန်သန်ရွတ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီစာ ဘယ်သောအခါမှ ဆုံး

ခန်းတိုင်ရောက်မှာ မဟုတ်လို့ ရပ်တန်းက ရပ်ပြီး စာကို ဆက်ရေးနေပါတယ်ဘုရား။

ဒီနေ့ဟာဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ် (နံပါတ်ပေါင်း ကိုး နဝင်း)၊ ဇန်နဝါရီ (၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ (၃၉) နှစ်မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာဖြစ်လို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ အ ထူးမွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မေတ္တာပို့ဆုတောင်း အရှိန် အားကောင်းအောင် နံနက်စောစော ဘုရားမှာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဆွမ်းချက်ကပ်ပြီး တပည့်တော် (၈)ပါးသီလ ဆောက်တည် ခံယူလိုက်ပါတယ်။ စိတ်လျှော်ဖွပ်တဲ့အလုပ် ကို ဝမ်းသာအားရ စ၊ တော့တာပါပဲ။

အရင်အပတ် ဇန်နဝါရီ(၂)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊ အရှင် ဘုရားမွေးရက်တုန်းကလည်း မွေးနေ့ကြို အရှိန်အဟုန် တလှုံတောက် မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပေးချင်လို့ တပည့်တော် American Red Cross (အမေရိကန် ကြက်ခြေနီ အသင်း)မှာ သွေးသွားလှူ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ သွားဖန် လိုက်သေးတယ်။

တပည့်တော်ရဲ့ ပတ္တိဒါနကို အရှင်ဘုရား ပတ္တာနု- မောဒန ခေါ်နိုင်အောင် ရေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူ နဲ့ သွားတန်းတိုးသလဲဆိုတော့ အရင်တုန်းက အရှင်ဘုရား ကို ပြောပြဖူးတဲ့ သွေးလှူရှင် 'ပျိုပျိုလေးအို' နေတဲ့ သဒ္ဓါ

တရားကလည်း ထက်သန်၊ ကျက်သရေကလည်း အပြည့်လှုံ
တဲ့ အဘွားကြီးနဲ့ အာလာပသလ္လာပ သတင်းဖလှယ်ကြ
တယ်။ ဒီနှစ်ထဲမှာ အသက်(၇၅)နှစ်ပြည့်မယ်။ ကျန်းမာနေ
သရွေ့ အသက်(၁၀၀)နှစ် ရောက်သည့်တိုင် မှန်မှန်လာလှူ
ဦးမယ်တဲ့။ စံနမူနာ တင်လောက်စရာပဲ။ ပြောလာတဲ့
သတင်းစကားတွေကလည်း ‘မေတ္တာသံ’ တွေနဲ့ ပဲ့တင်ညံနေ
တာပဲ။ တကူးတကပရဟိတလုပ်ငန်း အထွတ်အထိပ်
ရောက်နေသူပါ။

တပည့်တော်ရဲ့ ဗဟုသုတအမြင်ကျယ်အောင်
ဘာဆက်ပြောသလဲဆိုတော့ သွေးလှူဘဏ်တွေမှာ သွေး
လုံလုံလောက်လောက် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အများဆုံးသွေးလှူ
ကြတဲ့ စစ်သားအုပ်စုတွေက အီရတ်မှာ စစ်ထွက်တိုက်နေရ
လို့ သွေးအလှူရှင်ဘဝကနေ သွေးအလှူခံဘဝကို ရောက်
သွားရရှာပြီတဲ့။ ငါတို့တစ်တွေ လူများများလာပြီး သွေးလှူ
ရအောင် လှုံ့ဆော်ကြမယ်တဲ့။

စိတ်ကူးမိလိုက်တာက . . . အရှင်ဘုရားနဲ့တကွ
နောက်လိုက်ရွှေပါရမီသွေးလှူအဖွဲ့ကြီးကို အမေရိကန်
ကြက်ခြေနီအသင်းက ခရီးစရိတ်၊ တည်းခိုစရိတ်၊ စားစရိတ်
တာဝန်ခံတယ်ဆိုရင် သွေးလာလှူကြမှာလား?

ဘာလိုလိုနဲ့ လက်ချိုးရေတွက်လိုက်ရင် အရှင်

ဘုရား တပည့်တော်နဲ့ လမ်းခွဲသွားတာ (၂)လကြီးများ
တောင် ကျော်သွားပါပြီ။ နေ့ညမပြတ် မေတ္တာနဲ့ သတိရ
လျက်ပါပဲ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ MP3 တရားခွေတွေ ညလုံး
ပေါက် (အိပ်လိုက်/နိုးလိုက်)နာခြင်းရဲ့ အကြောင်းကြောင့်
တရားအရသာ၊ တရားချမ်းသာအကျိုးတွေ ဆတက်ထမ်းပိုး
တိုးလို့ နေပါပြီ။ ဟောပြောသူ အရှင်ဘုရားရဲ့ ပုံရိပ်ဖော်ပြီး
မေတ္တာ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာတွေကို အားပါးတရ
ပွားလိုက်တာပေါ့။

မေတ္တာနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ
လည်း ဝမ်းမနည်းပါဘုရား။ ပေါက်ကွဲဒေါသမပြောနဲ့။ အနု
စား/ဆုတ်နစ်ဒေါသ ကိလေသာတွေနဲ့လည်း ဝေးနိုင်သ
လောက် ဝေးအောင် ပြေးနေပါတယ်။ နောက်ပြီး အနေဝေး
သွားကြပေမယ့် အဝေးနေတော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ချင်းနီးရင်
ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးပဲ မဟုတ်လားဘုရား။

အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးပြီး တဒင်္ဂတစ်ခဏ ပစ္စု-
ပ္ပန်အချိန်ဖြုန်းခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မျှော်တွေးစိတ်တစ်ခုဖော်ပြီး
အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော် ဇန်နဝါရီလကုန်လောက် ပြန်
ဆုံရတော့မှာကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိပါတယ်
ဘုရား။

အရှင်ဘုရား မြန်မာပြည် ပြန်ကြွပြီးကတည်းက

တပည့်တော်နည်းတူ အရှင်ဘုရားကို Edenton က သက်ရှိ သတ္တဝါ။ သက်မဲ့အရာတွေကလည်း သတိရအောက်မေ့ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ သတိရပုံနဲ့ ခံစား ချက်တွေကို တပည့်တော် စိတ်ကူးနဲ့ သူတို့ကိုယ်စား မြူးမြူး ကြွကြွ တင်ဆက်လျှောက်ထားပေးစေလိုပါကြောင်း အ တင်း တောင်းဆိုလာကြတယ်။

အိမ်ရှေ့နဲ့ ဘေးအိမ်က ဇနီးမောင်နှံတွေက အရှင် ဘုရားသတင်းကို အရင်ဆုံး လာမေးကြတယ်။ ခါတိုင်း အရှင်ဘုရား လမ်းလျှောက်တာ တွေ့နေကျ မတွေ့တော့လို့ ထင်ပါရဲ့။ ရပ်ကွက်အိမ်နီးနားချင်းအားလုံးလိုလိုပဲ တပည့် တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေတာတွေ့တိုင်း မဆိုင်းမတွ ကားရပ်ပြီး အရှင်ဘုရားသတင်းကို မေးတော့ တာပါပဲ။

- ‘ဘယ်တုန်းက ပြန်သွားတာလဲ’
- ‘နေရတာပျော်ရဲ့လား’
- ‘မပျော်လို့ ပြန်သွားတာလား’
- ‘ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’
- ‘စာအုပ်ဘယ်နှအုပ် ရေးဖြစ်သလဲ’

ကေန္တ . . . သူတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာဘဝရှုခင်းထဲမှာ အရှင်ဘုရားရဲ့ အေးချမ်းတည်ကြည် ကိလေသာကင်းတဲ့

မျက်နှာတော်ကို မဖူးမြော်ရတော့လို့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဟာ
တာတာ၊ ဗလာကျင်း တစ်ခုခုလိုနေတဲ့ ခံစားချက်တွေ ဖြစ်
မှာပါ။ အိမ်ဘေးက အဘိုးကြီးလည်း ဝသီမပျက် နေ့လယ်
အရှင်ဘုရားနားချိန်မှာ ဆူညံတဲ့ စက်ကိရိယာသံတွေနဲ့
မြက်ဖြတ်လိုက်၊ သစ်ရွက်လေမှုတ်လိုက်၊ ကားစက်နှိုး၊ ကလိ
လိုက်နဲ့ အရှင်ဘုရားကို သတိရအောင် ဖန်တီးနေတာ
ကြောင့် သူ့ကို ကျေးဇူးပဲတင်ရမလိုလို့၊ စိတ်ပဲ ဆိုးရမလိုလို့၊
ဒွိဟစိတ်ပေါက်မိတယ်။

နောက်ဆုံး တစ်မိုင်မှတ်ရောက်ဖို့အလို ဘယ်အ
ကွေ့လမ်းက ညာဘက်လှည့်ကြည့်တိုင်း အရှင်ဘုရားရှိတုန်း
က မြင်နေကျ သမင်အုပ်ကို အရှင်ဘုရား ပြန်သွားပြီးက
တည်းက မတွေ့တော့ပါ။ ‘သမင်ကလေးတွေ လာကြ၊ လာ
ကြ’ လို့ အရှင်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာစူးရှတဲ့ခေါ်သံ မကြားရ
တော့လို့ထင်ပါရဲ့။

သူတို့ခမျာ ဆောင်းတွင်းချိန်၊ အိမ်ခြေတွေကို ပတ်
လည်ဝိုင်းတဲ့ တောအုပ်က သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျသွားလို့
တောနက်ထဲ ပြောင်းခါမှ အပျော်အမဲလိုက်မုဆိုးတွေ လက်
ချက်နဲ့ အသေအပျောက်များသား။ တိရစ္ဆာန်စကားသာ
တပည့်တော်နားလည်ရင် သမင်ခေါင်းဆောင်က တပည့်
တော်ကို ‘ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကကို အဝေးမှာ မနေပါ

စေနဲ့၊ မြန်မြန် ပြန်လာပါ' လို့ ပြောခိုင်းမှာပဲ။

တစ်မိုင်အမှတ်မရောက်ခင် ဘယ်ကျွေးပြီး ကိုက် ၃၀၀ကျော် လမ်းဖြောင့်ကြီးအပေါ် တပည့်တော် စကြို လျှောက်တိုင်း 'လု' 'ဝ' အနားမှာ ရောက်နေသလို ခံစား ချက် ပြင်းပြလွန်းလို့ ကြက်သီးမွေးညင်း တထောင်းထောင်း ထပေါင်းလည်း များလှပြီဘုရား။

အရှင်ဘုရားရဲ့ပုံရိပ် စိတ်ထဲပေါ်လာတာနဲ့ တ တမ်းတတ တလွမ်းလှလှ အဖြစ်မခံဘဲ သမထအာရုံနဲ့နေ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာပွား၊ မေတ္တာဘာဝနာနဲ့ဆက်။ မြင်ရင် မြင်တယ် - ဝိပဿနာရှုပြီး ဝင်လာမယ့် ကိလေသာရန်သူ တွေကို တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဘုရား။

မနေ့ညက ရွာထားတဲ့မိုးကြောင့် လမ်းက စိုနေ တယ်။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ကွက်တိကွက်ကျား ရေတစ်ပေါက် စ နှစ်ပေါက်စ အိုင်နေတယ်။ တပည့်တော် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာမိတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဖွဖွညင်ညင်သာသာနင်း တဲ့ ခြေထောက်အထိအတွေ့ကို လမ်းကလေးက လွမ်းတယ် ထင်ပါရဲ့။ မိုးကို တောင်းတောင်းပန်ပန် အချေးအငှားလုပ် ပြီး အရှင်ဘုရားကို သတိရလွန်းလို့ 'ငို'ပြသလား မသိပါ ဘူး။ ငိုရင်းနဲ့လည်း ဆရာတော်ကို 'အဝေးမှာမနေပါနဲ့၊ အမြန်ပြန်လာပါ' လို့ ခေါ်နေဟန်ပဲ။

လမ်းနံဘေးမှာ မြစိမ်းရောင်သမ်းနေတဲ့ မြင်ခင်း
လွင်ပြင်ကြီးကလည်း မျက်စိတစ်ဆုံးပဲ။ ဧရာမ ကော်ဇော
ကြီး ခင်းထားသလို . . . အရှင်ဘုရားပြန်ကြွမယ့်ရက်ကို
စောင့်မျှော်ခရီးဦးကြိုလျက် ‘အဝေးမှာ မနေပါနဲ့’ တဲ့။

ဒါယိကာမကြီး မြန်မာပြည်ကနေ အမေရိကား
ပြန်ရောက်တဲ့ နိုဝင်ဘာလ(၂၅)ရက်နေ့ကနေ ဒီနေ့ဒီအချိန်
အထိ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရှင်ဘုရားအကြောင်းတွေကို ပြန်
ပြောင်းအောက်မေ့ပြီး မေတ္တာနဲ့ သတိရကြပါတယ်။ ဤကဲ့
သို့ မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် အရှင်ဘုရား ကျန်း
မာချမ်းသာပါစေ။ လိုအင်ဆန္ဒအဝဝနှင့် ပြည့်စုံပါစေ။ ဗုဒ္ဓ-
သာသနာ အရှင်ဘုရား တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖြန့်နိုင်ပါစေ။ လူ
သားတိုင်း၊ လူသားတိုင်း သတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး
ကိလေသာနည်းအောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေ။ ငြိမ်းအေး
သောဘဝပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်း
လိုက်ပါတယ်အရှင်ဘုရား။

ဆရာတော်ရဲ့ သာယာအေးချမ်းသော မေတ္တာ
အရိပ်အာဝါသအောက်ကနေ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဦးခိုက်
လျက် . . .

မင်းသိန်းသောင်း(ရွှေပါရမီ USA)
Edenton, North Carolina

အဝေးရောက်အနီးဆုံးဂ္ဂူ

ဆရာတော်ဘုရား . . .

ဆရာတော်ဘုရား ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ လို့ ဆု
တောင်းမေတ္တာပို့သပြီး သတိရခြင်းများစွာနဲ့ စာရေးလိုက်
ပါတယ်။

တပည့်တော်လည်း နိုဝင်ဘာလ (၂၄)ရက်နေ့က
မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကနေ အမေရိကားကို တစ်ကိုယ်တည်း
ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ နာရီ (၂၀)ကျော်မျှ လေယာဉ်စီးပြီး
ပြန်လာခဲ့စဉ်မှာ တရားသဘောတွေကို သတိရဆင်ခြင်ဖို့
အချိန်တွေ အများကြီး ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး ခေါင်းထဲဝင်လာတာကတော့ ဒီဗေ-

ဒါပင်ကို ကံလေက အမေရိကားရောက်အောင် ပြန်တိုက် ပေးနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဝမ်းနည်းသလိုလိုရှိ သော်လည်း ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ အနုစားဒေါသ၊ ဆုတ်နစ်တဲ့ဒေါသ ဆိုတာ သတိရမိလို့ ဝမ်းနည်းတဲ့စိတ်ကို မေတ္တာစိတ်၊ ကုသိုလ်ပူဇွေးတဲ့စိတ်နဲ့ အစားထိုးလိုက်ပါတယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဆရာတော်ကို သတိရအောက်မေ့နေမိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဆရာတော်ဟောထားတဲ့ ‘လမ်းခွဲတာ ဝမ်းနည်းစရာလား’ ထဲက သတိရလွမ်းဆွတ်နေတဲ့သူကို မေးတဲ့ ‘သိပ်အားနေလို့လား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေးကို သတိရမိလို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိပါသေးတယ်။

လေယာဉ်ပျံစီးနေစဉ်ကလည်း ဆရာတော်ရယ်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်းလေးရယ်၊ အလင်းစေတမန်အဖွဲ့ရယ်၊ အားလုံးကိုပဲ သတိရနေမိပါတယ်။ ကျောင်းကလေးကလည်း သာယာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝရှုခင်းကလည်း ငြိမ်းချမ်းဆိုတော့ အင်မတန် စိတ်အေးငြိမ်းစရာကောင်းတဲ့ နေရာလေးပါပဲ။

အမေရိကား ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့လည်း အထူးအဆန်း သင်္ဘောသီးပွင့်အသုတ် စားကောင်းပုံ၊ Oval fee သောက်ခဲ့ပုံ၊ အလင်းစေတမန်အဖွဲ့ဝင်များနဲ့ တွေ့ရှိ

စကားပြောခဲ့ပုံတွေကို ပြန်လည်ပြောပြ ကြည်နူးရပြန်ပါတယ်။ ဆရာတော် သထုံမြို့ထဲ ဆွမ်းခံကြွစဉ်က တပည့်တော် ဆွမ်းလောင်းခွင့်ကြိုခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးကလေးကိုလည်း သတိရကြည်နူးမိပါတယ်။

ဒါယကာကြီးနဲ့ ဒါယိကာမကြီးတို့လည်း နေ့စဉ်ပဲ ဆရာတော်အကြောင်း သတိရစွာ ပြောကြပါတယ်။ တရားတွေကိုလည်း အချိန်ရရင် ရသလို နာကြပြီး တရားစာအုပ်ဖတ်လိုက်၊ တရားဆွေးနွေးလိုက်နဲ့ အလွမ်းဖြေကြပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြပြန်တော့လည်း သတိရစရာတွေ ပိုပြီး ဖြစ်ကြပြန်ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေကပါ အမြဲလိုလိုပဲ ဆရာတော်သတင်း မေးကြပါတယ်။ မပျော်လို့ ပြန်သွားတာလား၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာဦးမှာလဲတဲ့။ လမ်းလျှောက်ရင်း တွေ့နေကျသမင်တွေလည်း သိပ်မတွေ့တော့ပါဘူး။ အခုလို ဆောင်းရာသီရဲ့ ရှုခင်းက အလွန်လှနေရောပါပဲ။

သတိရအောက်မေ့နေပေမယ့် ဆရာတော် ဆိုဆုံးမတဲ့အတိုင်း သတိရအောက်မေ့တဲ့စိတ်ကို မေတ္တာစိတ်နဲ့ အစားထိုးပြီး မေတ္တာနဲ့ သတိရခြင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး စိတ်ကို ကြည်လင်နေအောင် ထားပါတယ်။ ကိုယ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ဆရာတော်ကို လှူခဲ့တာတွေ၊ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ပြုခဲ့တာတွေ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို သတိရပြီး

စာဂါနုဿတိဘာဝနာလည်း ပွားပါတယ်။ ကုသိုလ်လည်း ပူဇွေးမိပါတယ်။ ကုသိုလ်ပူဇွေးစရာတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်ကိုလည်း ဝိပဿနာစိတ်ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ရှုမှတ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဟောတဲ့ ပဿန္နစိတ်ပါဖြစ်အောင် ကြိုးစားလျက်ပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ သတိရနေရနေ၊ ဆရာတော်က ‘ဝေးလေကောင်းလေ’ တဲ့။ ကိုယ့်ကို ကြည်ညိုတဲ့သူတွေနဲ့ ဝေးလေကောင်းလေပါပဲတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ကြည်ညိုတဲ့သူတွေက ပိုပြီး ဒုက္ခပေးတတ်ပါတယ်တဲ့။ လမင်းကြီးရဲ့ဘဝအတိုင်း အလင်းဓာတ်နဲ့ အအေးဓာတ်ကို အဝေးကနေပဲ ပေးချင်ပါတယ်လို့ ဆိုထားတာကို သွားပြီး သတိရမိပါတယ်။

ဆရာတော်ဆုံးမစကားအတိုင်း ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နီးနီးလေးဖြစ်ရအောင် ဆရာတော်ပုံရိပ်ကို ဖော်ပြီး မေတ္တာသတိဖြစ်ရအောင်လည်း ကြိုးစား၊ ဝိပဿနာသတိဖြစ်ရအောင်လည်း ကြိုးစားလျက်ပါ။

‘မေတ္တာနဲ့သာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ စိတ်မှာ သတိရ’ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားတဲ့အပြင် ‘နဲ့သာဖြင့်ထုံမွမ်းအပ်သောအာရုံ’ ဖြစ်အောင်လည်း ဂရုပြုပါတယ်။

ပကတိတံတားက
အရပ်ဒေသတွေကို
ဆက်သွယ်ပေးတယ်၊
မေတ္တာတံတားက
နှလုံးသားတွေကို
ပေါင်းကူးပေးတယ်၊
မေတ္တာစိတ်ကိုယ်စီနဲ့
သတိရနေကြမယ်ဆိုရင်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘယ်လောက်ဝေးဝေး
နီးနီးလေးပါပဲ။ ။